

ပြသန်းတင်

ချိုးဖျက်၍မရသော သမိုင်းမှတ်တိုင်များ
(သုဘဝ သူ့အနုပညာနဲ့ သူ့စာပေ)

စီစဉ်သူမှ ...

ဆရာမြသန်းတင့်နောက်ဆုံးစာပေဟောပြောပွဲ မုံရွာ(၁၉၉၈)

မြသန်းတင့်

(၁၉၂၉ - ၁၉၉၈)

လူတစ်ယောက် မွေးဖွားတယ် အသက်ရှင်တယ် သေဆုံးတယ်

အဲဒီထက်ပိုတဲ့ သမိုင်းတန်ဖိုးကြီးခဲ့တဲ့ သူတစ်ယောက်အဖြစ်

ဂုဏ်ပြုထိုက်သူမို့ ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါတယ်

မင်းဆွေနှစ်

ချင်းတွင်းအိမ်စာပေ၊ မုံရွာမြို့

မျက်နှာဖုံးနှင့်ပတ်သက်၍

(ကျေးဇူးစကား ...)

The WHITE Book Shop မှ ဆရာဝင်းငြိမ်းရဲ့
မြသန်းတင့်အင်တာဗျူး စာအုပ်ထုတ်ဝေစဉ်က

အမှတ်တရပြုလုပ်ခဲ့သော စက္ကူအိတ်အား မေတ္တာဖြင့် ကူညီပေးသော
ဓာတ်ပုံညောင်ဦးဖိုးချို၊ ဒီဇိုင်း သီဟမောင်မောင်နှင့် ထုတ်ဝေသူ
ဆရာကျော်စိုးဝင်းတို့ ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားစွာ
ပြန်လည်အသုံးပြုပါသည်။ ။

ချင်းတွင်းအိမ်စာပေထုတ်ဝေရေး

စက္ကူမြင်း တောင်တွင်းရထား
မောင်သစ်တည်

အိုတောင်တွင်းရထား

အိုကြေးနီရထား

အိုနတ်မောက်ရထား

အိုမြို့သစ်ရထား

ပျဉ်းမနားမှ နဂါးတစ်ကောင်

ပူလောင်အငွေက ဝေပတ်မှုတ်ထုတ်

တဂျုတ်ဂျုတ်နဲ့ အသော့ ခုတ်မောင်း

မညောင်းမညာ ကဗျာဆရာ အတွေး

စကြဝဠာ ပတ်ပြေးသလို

တာဝေး အပြေးချန်ပီယံ

"ဗင်ဂျန်ဆန်" နှလုံးခုန်သံလို

မှန်မှန် စည်းချက်

ဂျောက်ဂျောက်သံပေးရင်းနဲ့

လယ်ဝေးဘူတာရုံ

မြူလွှာတွေ ခြုံသလို ဖြစ်နေတဲ့

ဖုန်ထူထူတွေ ကြားထဲမှာ ရပ်လိုက်တယ်။

ပျဉ်းကတိုးတိုး ကျွန်းတိုး

အင်ကြင်းတိုး သစ်ရာတိုး

သစ်မာတိုး ပိတောက်တိုး

မျောက်ချောတိုး တမလန်းတိုး

ဘာတိုး ညာတိုးမှန်းမသိတဲ့

သစ်လုံးတွေကြားမှာ ဖားသူငယ်လို

ဘူတာအိုကလေး ပင့်ကူမြွေယှက်

အိပ်စက်နေရာက လန့်နိုး လာပြီး

ဂျမဒါတစ်ယောက် ငေါက်ခနဲ အသာထ

လာသမျှ ခရီးသည်

လက်မှတ်ဝယ်ကြ

လက်မှတ်ဝယ်ကြ

နောင်ကျမှ လက်မှတ်မပါ

ရှက်စရာလူတွေ မဖြစ်ကြစေနဲ့ လို့

တဖွဖွအော်ရင်း အချင်းချင်း ပြောင်ပြက်
ရွတ်တက်နေတဲ့ သံချောင်းကို
တဂျောင်းဂျောင်းမြည်အောင်
ခေါက်လိုက်တယ်။

ရထားပလက်ဖောင်း
ဘယ်ပြောင်း ထားသလဲမသိ
ယိုင်တိယိုင်နဲ့ ငိုမဲ့မဲ့ ရထားကြီးက
လဲရာက ထလာတဲ့ ပုံ
တုန်တုန်ချည့်ချည့် နှမ်းရိမောဟိုက်
အိပ်ငိုက်ရာက ထပြီး

ခရီးဆက်တော့မယ့် အလုပ်
ကသီကရီ အထုတ်အပိုး မနိုင်တနိုင်
မိန်းမတစ်ယောက်

ရထားပေါက်မှာ တိုးလိုးတွဲလောင်း
တောင်းတွေ ပလုံးတွေကို
အတင်းထိုးတင်ရင်း

ဟဲ့ သေခြင်းဆိုး
အရင် တစ်ခေါက်တုန်းကလည်း
ဒူးတွေပြဲ ခေါင်းတွေကွဲလို့

ရင်ဆို့လောက်ရှိတဲ့ ရထားတွဲပေါ်ကို မနည်းတက်ခဲ့ရတယ်
ခုတစ်ခေါက်လည်း ဆိုပြီး
အဆဲ ကောင်းချီးဩဘာပေးနေတယ်။
ဖုတ်တထောင်းထောင်းနဲ့
လှည်းကြမ်းမောင်းသလို ခုန်နေတဲ့
တောင်တွင်းရထားဟာ
ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းတွေ
နေကြာခင်းတွေ
သစ်တော စိုက်ကွင်းတွေ
ကြံခင်းတွေ
အင်းကြင်းတောတွေကို ဖြတ်ပြီး
ရိုးမအစပ်ကို ဝင်ခဲ့တယ်။
တိမ်ကလည်း ပြာ တောင်လည်း ပြာလို့
ရေကလည်း ပြာ မြေလည်း ပြာလို့
တောကလည်း ပြာ ဖြူလည်း ပြာလို့
ကဗျာဆရာ "ဘလော့" ရဲ့
"ဝင်းပသော လေ" ဆိုတာကို
ငါ မမြင်ခဲ့ဖူးပေမဲ့
အလယ်ရိုးမတောင်ခြေက

အပြာရောင် လေကိုတော့

ငါ မြင်ခဲ့ဖူးပြီဟေ့။

ပုလွေးချောင်းတံတားကိုအဖြတ်

မတ်တတ်ရပ်လျက်က

ငုံကြည့်လိုက်တော့

အနား ကော့လန်နေတဲ့

ကျွန်းရွက်ခြောက် တစ်ရွက်

ယက်ကန် ယက်ကန်နဲ့

ချောင်းရေစီး သန်သန်မှာ

မျောပါသွားလေရဲ့ ။

အို ကျွန်းရွက်

အသင် ဘယ်ဘက်ကို သွားနေသလဲ

ဘယ်ကွေ့ကို ဘယ်တက်နဲ့ လှော်မလဲ

ဘယ်မှော်ကို ဘယ်လိုရှောင်မလဲ

ဘယ်သောင်ကို ဘယ်လိုရှုံ့မလဲ

ဘယ်ဝဲကို ဘယ်လိုဖြတ်မလဲ

ချောင်းဖျားအစ

မလိခက ဆင်းလာတဲ့ သင်ဟာ

ပင်ပန်းချင် ပင်ပန်း

ထွက်လာတဲ့ ခရီးကြမ်းဆိုတော့
လမ်းဆုံးအောင် သွားရလိမ့်မယ်။
တောင်တွင်းရထားပေါ်မှာ လည်း
သဲသဲလှုပ်နေတဲ့ ကျွန်းရွက်ခြောက်တွေ
ကျွန်းရွက်ခြောက်တွေ
ထန်းခေါက်ဖာကို ပိုက်သူပိုက်
သံသေတ္တာကို နှိုက်သူက နှိုက်
တချို့ ငိုက်သူကငိုက် အိပ်သူကအိပ်
ပုတီးစိပ်သူက စကားမပြော
စကားပြောသူက သောသောညံ
သူတို့ စကားသံတွေထဲမှာ
ဆန်ဈေးအကြောင်း
ကြံဈေးအကြောင်း
သားဈေးအကြောင်း
ငါးဈေးအကြောင်း
သစ်ဈေးအကြောင်း
မျှစ်ဈေးအကြောင်း
ပဲဈေးအကြောင်း
ကျွဲဈေးအကြောင်း

ထန်းလျက်ဈေးအကြောင်း

ဝက်ဈေးအကြောင်း

အရက်ဈေးအကြောင်း

သမက်ဈေးအကြောင်း

ဝါးဈေးအကြောင်း

ဆားဈေးအကြောင်း

နွားဈေးအကြောင်း

ဘုရားဈေးအကြောင်း

ဆီဈေးအကြောင်း

ထဘီဈေးအကြောင်း

နေပြန်ပေးအကြောင်း

ပဲဖော်ပေးအကြောင်း

အမတော်ကြေးအကြောင်း

ဂိတ်ကြေးအကြောင်း

ဝင်ကြေးအကြောင်း

လစဉ်ကြေးအကြောင်း

ဘာကြေးအကြောင်း

ညာကြေးအကြောင်း

အကြောင်းပေါင်းစုံ

ဈေးပေါင်းစုံ ကြေးပေါင်းစုံ။

လက်မှတ်တစ်စောင်စီမှာ

အကြောင်းကိုယ်စီ ပြဿနာကိုယ်စီနဲ့

ပြဿနာပေါင်းစုံကို

စုပြုတင်လာတဲ့ ရထားကြီး

တံတားတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်

ဘူတာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရပ်တန့်

"ဒလန့်ချွန်"

"ကန်သာ"

"သစ်ပုပ်ပင်။"

ရေနွေးကို ဇက်ကြိုးတပ်ခါစ

ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ် အစက

ပထမဆုံး မီးရထားကြီးဟာ

ခွာမလိပ် ခြေမညောင်း

သုံးချောင်းထောက် ပြေးရာက

အသားကျ ပြေး

အသားကျ ပြေးရာက ကဆုန်ပေါက်

ကဆုန်ပေါက်က ဒုန်းစိုင်းတော့

မြင်းရိုင်းကို အောင်မြင်စွာ

ဇက် ခွံနိုင်ပြီဆိုပြီး

သံမဏိမြင်းကြီး သံမဏိမြင်းကြီးလို့

ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။

အင်း

တောင်တွင်းကို သွားတဲ့ မြင်းဟာ

သံမဏိမြင်းတော့ သံမဏိမြင်းပါပဲ

ဒါပေမဲ့ ပြတင်းက ရွဲ့

တံခါးက ပဲ့ပြီး သံချေးတက်လက်ကိုင်

ထိုင်ခုံက ကျိုး

အမိုးက ဆန်ကာပေါက် ဗရပွ

အကာက ဆေးရောင်ပျက်

မျက်နှာကြက်နဲ့ အမိုးကြားမှာ

တူပုန်းတမ်း ကစားကြလို့

တချို့ပဲ့ တချို့ဟောင်းလောင်း

စိတ္တဇ ပန်းချီကားကောင်းတစ်ခုကို

ကြည့်ရသလိုပါပဲ။

သံမဏိမြင်း တောင်တွင်းရထားဟာ

တံတားတွေဖြတ် ဘူတာစဉ်ရပ်

ရိုးစပ်ကိုဝင် လွင်ပြင်ကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။

တောင်တွင်းရောက်တော့
တဒေါက်ဒေါက် ပြေးလာတဲ့
သံမဏိမြင်းကြီးဟာ
အသက်ကို မျဉ်းမျဉ်းသာ ရှူတော့တဲ့
စက္ကူမြင်းကြီး ဖြစ်သွားရှာတယ်။
စက္ကူမြင်းကြီးပေါ်က ကျွန်းရွက်တွေ
ဘဝအထွေထွေ အနေအမျိုးမျိုး
ရိုးမတစ်ကြောက သစ်ခုတ်သမားလည်း ပါရဲ့
ယာသမားနဲ့ ကြံတောင်သူ
ဆန်မှောင်ခိုသူလည်း ရှိ
အလှူရေစက်ချ ပစ္စည်းဝယ်ယူ
တစ်နယ်က မိဘကို ကန်တော့ပြန်လာသူ
ရန်ကုန်ကို သွားပြီး ပင်စင်လျှောက်သူ
ကျောက်ကုန် ကူးသူ
အမူးသမားက လျက်ဆားသည် ဆီမှာ
နမူနာတောင်းလို့ ။
ဖြူပြာပြာ အသားပေါ်မှာ
ပါးကွက်ကျား ထူထူ
မျက်နှာထားစူစူနဲ့ တောသူမလေး

အဝေးက တောရိပ် တောင်ရိပ်တွေကို

ကြည့်လိုက်

ငေးလိုက်

တွေးလိုက်။

သူ ဘာတွေကို တွေးနေတယ် ထင်သလဲ

ဆရာတင်ရဲ့ ရွှေပြည်စိုးကို ညည်းရင်း

ရွှံ့တွေ ကပ်စေးကပ်စေး ပုတီးလုပ်ကာ

အုန်းမှုတ်ခွက်ကို ဆင်ကာ

ဒေါ်လာပြားကို

ဆယ့်ငါးပြားလောက် ဆွဲချင်တာလို့

အသံဝါကလေးနဲ့

ညည်းမယ် ထင်သလား။

မဟုတ်ဘူး

ခိုင်ထူးရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို

ပြန်ဆိုထားတဲ့

မနေ့ညက ပြဇာတ်မင်းသားရဲ့

စကားချို့ပလီနဲ့ ပျားချိုရည်ကို

လွမ်းနေတာ။

အကြမ်းအနု နှစ်ခုစလုံးပိုင်တဲ့

ဒိုင်ဗင်တွေ အိုင်တင်တွေ
ဖိုက်တင်တွေကို လွမ်းနေတာ။
သူ့ဘေးမှာ လူမမာတစ်ယောက်
ဘာဘူစောင်စုတ်ကို ခြုံပြီး
သံပတ်ကုန်သွားတဲ့ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို
မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်
လှဲအိမ်လာရင်း တဟင်းဟင်းညည်း
သီချင်းကြီးတစ်ပုဒ်ကို မဆိုတတ် ဆိုတတ်
ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ "ကလို့ ဇပ်" ရရင်ရ
မရလည်း မတ်တတ်ရပ်ပြရရင်
လူဖြစ်ရကျိုး နပ်ပြီဆိုတဲ့
အဆိုတော်ရူးရဲ့ ညည်းသံမျိုးလို။
ဪ ဟုတ်လား
ကင်ဆာတဲ့ လား ရင်နာသတဲ့ လား
ပျဉ်းမနားဆေးရုံမှာ
ဆေးစုံအောင်စား မေးတုန်အောင်ဖျား
သွေးကုန်အောင်စု
အရေးကုန် ကုခဲ့ပြီလား
သူ့ရောဂါက မသေး အနှေးနဲ့ အမြန်

ရက်ပိုင်းသာ ကျန်တော့သမို့

အိမ်ကို ပြန်ခေါ်ပြီး

ကျွေးချင်ရာ ကျွေးတော့လို့

ဆရာဝန်က ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်သတဲ့ ။

ဒီလိုနဲ့

စက္ကူမြင်း တောင်တွင်းရထားပေါ်မှာ

မျှော်လင့်ချက်မဲ့ရာကို သွားနေတဲ့ သူ

မျှော်လင့်ချက်ရှိရာကို သွားနေတဲ့ သူ

မရဏဆီကို သွားနေတဲ့ သူ

ဘဝဆီကို သွားနေတဲ့ သူ။

ဒီအထဲမှာ

ဘဝဆီကိုလည်း မသွား

မရဏဆီကိုလည်း မသွား

မျှော်လင့်ချက်ရှိရာကိုလည်း မသွား

မျှော်လင့်ချက်မဲ့ရာကိုလည်း မသွားတဲ့

ဥပေက္ခာဝါဒီ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်

မို့မောက်တဲ့ ရင်ခွင်မှာ

အခါလည်ရွယ် ကလေးငယ်ကို ပိုက်

လက်မောင်းညှိသွယ်သွယ်နဲ့ ပွေ့ချီ

အိမ်သာနံရံကို မှီပြီး

မတ်တတ်ရပ် လိုက်လာတယ်။

မြို့တော်ရန်ကုန်က ဆေးရုံမှာ

ဂုန်နီအိတ် ပတ်ထားတဲ့ သူ့ယောက်ျားရဲ့

နံပါတ်ပြား ထိုးထားတဲ့ အလောင်းကို

ပိုင်ရှင်မဲ့ အသုဘအဖြစ်

အမျှသာ ယူရစ်ကြပေတော့လို့

ထားပစ်ခဲ့ပြီး

ဝေးလံတဲ့ ခရီးကြီးကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

မနေ့ညနေ ခြောက်နာရီမှာ

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို ထွက်ကတည်းက

သဲသဲလှုပ်လှုပ် လူအုပ်တွေ ကြားထဲမှာ

တိုးဝှေ့တက်လာခဲ့ပြီး

ရထားကြီးပေါ် ရောက်တော့

ဟိုလျှောက် သည် လျှောက်

ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်

အမြန်ရထားပေါ်မှာ

ထိုင်စရာ ထိုင်ခုံ လိုက်ရှာတော့

သူ့လက်မှတ်မှာ ထိုင်ခုံနံပါတ်မရှိ တွဲနံပါတ်မရှိ ဘာမျှမရှိ

နတ္ထိ။

ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ လူသွားလမ်းမှာ

လမ်းလျှောက်စရာ မရှိ

ဟိုက ဖိသည် က ဖိ

ဟိုက ဆဲသည် က ဆဲ

ထိုင်လို့ လည်း မရ ထလို့ လည်း မရ

ခြေချစရာက မရှိနဲ့

တအိအိ တိုးလာတော့

နောက်ဆုံးမှာ အိမ်သာဘေး

ခြေချစရာ တစ်နေရာရလို့

အထုပ်ကို ချ

ကလေးငယ်ကို ခါးထစ်ခွ ချီတစ်လှည့်

ပွေ့ပိုက်ချီ တစ်လှည့်

ဟိုစောင်း သည် စောင်း

တဂျောင်းဂျောင်း ခုတ်နေတဲ့ ရထားကြီးပေါ်မှာ

မိုးချုပ်က မိုးလင်း

မိုးလင်းက နေထန်းတစ်ဖျား

နေထန်းတစ်ဖျားက မွန်းလတ်

မွန်းလတ်က မွန်းတည့်

မွန်းတည့်က မွန်းတိမ်း
မွန်းတိမ်းက မွန်းယိမ်း
မွန်းယိမ်းက နေစောင်းသည် အထိ
မညောင်းမညာ
မတ်တတ်ရပ် လိုက် လာပြီး
ဒုက္ခရ စရိယာအကျင့်ကို ကျင့်လာတဲ့
ဥပေက္ခာဝါဒီ။
ကဗျာဆရာ ငါဟာ
ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးကို
တစ်ဆိတ်တစ်အိတ်လုပ်ရင်း
ငုတ်တုတ်ထိုင် ညည်းနေတယ်
ငါ ညည်းပေမဲ့ ရထားကြီးကတော့
သွားမြဲသွားနေမှာ ပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ တောင်တွင်းရထားဟာ
သွားရင်းနဲ့ သံမဏိမြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ
စက္ကူမြင်း ဂျိုးဂျိုးကျလို့
သံတိုသံစ ဖြစ်သွားတော့မှ
အဲဒီ သံတိုသံစတွေကို အရည်ကျိုပြီး
ပိုမိုအားကောင်းတဲ့

သံမဏိ မြင်းတစ်ကောင်

ထူထောင်ရမှာ ပေါ့။

အိုတောင်တွင်းရထား

အို ကြေးနီရထား

အဲဒီအခါမှာ သင့် အသွင်ထူးခြား

နတ်မြင်းပျံလို့ မြူးကြွားသည့်ဟန်

သင့် ခွာသံသည်

မိုးယံ ပဲ့တင်ထပ်စေသတည်း။

"မောင်သစ်တည်" သည် မြသန်းတင့်၏ ကလောင်စွဲအမည်
ဖြစ်ပါသည်။

ရင်ခုန်ပွင့်

(စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၈၈)

အသင်ဥရောပ

ကမ္ဘာ၊ ကမ္ဘာ၊ ကမ္ဘာ

အခန်းထဲမှာ

ငါတစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်

အနာဂတ်ကိုတွေးပြီး ငိုနေတယ်။

ပါရီမြို့ကြီးပေါ်မှာ

နေရောင်ခြည် ဖြာကျလို့ ပေါ့။

ငါတစ်ယောက်တည်း

ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ချစ်သူဆိုလို့ လည်း

မူးလို့ မှ ၅၂စရာမရှိ။

ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေတဲ့

ခံစားချက်တွေ အတွက်လည်း

ငိုစရာမျက်ရည်မရှိ။

သေသည် အထိ ငါ့ရင်ဟာ

ပြင်းစွာလေးလံတင်းကျပ်နေလိမ့်မယ်။

မြို့ကြီးတွေဟာ

ကမ္ဘာစစ်ရဲ့ ဖုတ်ကောင်ကြီးတွေ။
မြို့ကြီးတွေဟာ လူတွေရဲ့ လုပ်အား
အုတ်ခဲနဲ့ သံထည်တွေ
အတ္တစွဲမီးဖိုကြီးက
မီးခိုးတွေ လွင့်ပျံတဲ့ အတွက်
လန်ဒန်က နီရဲတဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ
မျက်ရည်တွေ ခန်းကုန်ကြတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဘယ်မျက်လုံးမှ
နေမင်းကြီးကို မော်ကြည့်ဖော်မရ။
ကောင်းကင်ထဲက ဖြာထွက်နေတဲ့
နေခြည်ကြောင့်
လော့ဒ်ဘီဗာဘရွတ်ရဲ့
ခေတ်မီဖြူဆွတ်တောင့်တင်းတဲ့
စက္ကူအဆောက်အအုံတွေဟာ
လမ်းမကို ယိမ်းယိုင်နေကြတယ်
ဝါဖျော့တဲ့ နောက်ဆုံး နေခြည်ခံဖို့
ဆံဖြူသွားကြွေ အဘွားအိုကြီးတွေဟာ
နှင်းမြူကန့်လန့်ကာကိုဖော်ကပြီး
တိုးလျှိုပေါက် ကောင်းကင်ဟင်းလင်းကို

ပြတင်းပေါက်ပေါ်က

နွမ်းညှိုးတဲ့ ပန်းအိုးတွေကို

လမ်းကြားက နဂါးပန်းတွေကို

တွေမောတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်

ထရယ်ဖဲလ်ဂါပန်းခြံထဲက ရေပန်းတွေက

မွန်းတည့်ချိန်နေရောင်နဲ့ နွေးနေတဲ့

ခိုလေးတွေပေါ်ကို

ရေစက်တွေ ဖျန်းပေးနေတယ်။

စိန်ပေါဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရဲ့

ချွန်မြဲတဲ့ ပြဿဒ်တောကြီးကို ကြည့်ရင်း

လန်ဒန်မြို့ကြီးပေါ်က

လင်းရောင်ခြည်တန်းကို

မြင်ယောင်ရင်း

ပါရီမြို့ကြီးထဲက

အိပ်ရာတစ်ခုပေါ်မှာ လှဲရင်း

ငါလည်း ပီတိတွေ ဝေဖြာနေတယ်။

အင်္ဂတေအုတ်နံရံပေါ်က

ပြတင်းမြင့်မြင့်ကြီးကို ကျော်ဖောက်ပြီး

နေခြည်နုနု ရွန်းတောက်နေတယ်။

ဥမင်ရထားထဲက လူတွေက
ချိုသာကြည်လင်နေကြတယ်။
သူတော်စင်တွေက သိက္ခာထိန်းကြတယ်။
လမ်းမပေါ်က မိန်းမတွေက
မှုန်ပြတဲ့ ဓာတ်ငွေ့မီးတိုင်နဲ့
မာကျူရီမီးရောင်အောက်မှာ
အချစ်မပါဘဲ တွေ့ကြတယ်။
အိမ်ထဲက အိမ်ရှင်မဟာ
သူ့ချစ်လင်ကို
ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လောက်တောင်
အချစ်ဝင်ဟန် မတူပါဘူး။
ယောက်ျားက ယောက်ျားကို
ပြန်မချစ်ပါဘူး
ရင်ထဲက နိုင်ငံရေးမှာ
မီးတောက်ကလေး
ဖျော့ဖျော့တောက်လောင်နေတယ်။
မြို့လယ်ခေါင်မှာ
လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ရှားနေတယ်။
ရေဒီယိုက ပိုက်ဆံအတွက် အော်နေတယ်။

ရုပ်မြင်သံကြားစက်ပေါ်မှာ
ရဲကားက မီးရောင်ထင်လာတယ်။
ဟာလာဟင်းလင်းအခန်းထဲက
မှုန်ပျံ့မီးရောင်ထဲမှာ
ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားရတယ်။
ဗုံးပေါက်ကွဲသံတွေ ကြားထဲမှာ
တင့်ကားချင်းတိုက်သံကို ကြားရတယ်။
လူသားရဲ့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်စိတ်ကူးကို
ဘယ်သူမှ ရုပ်ရှင်မရိုက်ကြသေးပါကလား။
မော်တော်ကားအစုတ်အပြတ်တွေနဲ့
သံဖြူအိပ်မက်ထဲက အတ္တတွေကို
အတွေးစက်ရုံကြီးက
ထုတ်လုပ်ပေးနေတယ်။
စိတ်က အသားကိုဖဲ့စားနေတယ်။
လျှပ်စစ်ရေကာတာကြီးတွေဘေးမှာ
ဦးနှောက်ဆေးနေတယ်။
အမေရိကားဟာ
ရူးသွပ်တဲ့ အမဲသားကို
ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဝှက်ထားတယ်။

ဗြိတိန်ဟာ

ဂျေရုဆလင်ကို ပြုတ်စားနေတာ ကြာလှပြီကော။

ပြင်သစ်ပြည်ဟာ

အာဖရိကတိုက်က ရေနံတွေ

သေနေတဲ့ လက်မောင်းဟင်းရုံတွေ

ခြေထောက်တွေကို

ဝါးမျိုသောက်သုံးနေတယ်

လူမည်းနဲ့ လူဖြူဟာ

ရွှေမင်္ဂလာဆောင်ကို မကျေနပ်လို့

စစ်တိုက်နေကြတယ်။

ရုရှားဟာ

သန်းပေါင်းများစွာကို ထုတ်လုပ်ပြီး

သန်းပေါင်းများစွာကို ကျွေးမွေးနေပါရဲ့ ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်အရက်မူးသမားမှ

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားတဲ့

မာယာကော့စကီးအကြောင်းကို

ပြန်ပြောင်းမတွေးကြ၊

ယန္တရားတွေပေါ်မှာ

သက်တံ့တွေဖုံးအုပ်ထားပြီး

နေမင်းကို ပြန်စကားပြောကြတယ်။

ဥရောပတစ်နေရာမှာ

ငါဟာ အိပ်ရာထဲလွဲနေတယ်။

စုတ်ပြဟောင်းနွမ်းတဲ့

သပြေသီးမှ ညှံ့ရောင်

အောက်ခံဘောင်းဘီ

တိုတိုဝတ်လို့ ။

အမတနဲ့ ပေါင်းစပ်လိုတဲ့ ဆန္ဒရဲ့

သင်္ကေတပြယုဂ်တစ်ခုပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ အချစ်ဟာ

ဘယ်အခါမှ ပြီးပြည်စုံခြင်းကို

မရောက်ဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်တစ်ရာလောက်က

ဗောဒလဲယားအတွက်

မိုးနှင်းတွေ ဖျန်းပက်ခဲ့ဖူးသလို

ခု ဖေဖော်ဝါရီလမှာ လည်း

မိုးနှင်းတွေက ဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေတယ်။

လေထဲမှာ လေယာဉ်တွေပဲ

လမ်းထဲမှာ မော်တော်ကားတွေ ပြေးလွှား

ဒါတွေ ဘယ်ကိုသွားနေသလဲဆိုတာ
ငါသိပါတယ်။

ဘယ်ကိုသွားရမှာ လဲ
မရဏကြီးစိုးရာ သေမင်းနိုင်ငံကိုပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ကောင်းပါတယ်။

ဘဝမလာခင်မှာ
မရဏက အရင်လာရတယ်မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် လူတွေဟာ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
မချစ်ကြတာပေါ့။

ဘယ်သူမှ အချိန်မီ သုခကိုမရကြ။
လူဘောင်သစ်ဟာ မမွေးသေးဘူး။

ဒီအတွေးကြောင့်
ရှေးခေတ်ဟောင်းကို တမ်းတပြီး လာမယ့်နှစ် ကုဋေကုဋာကို
ငါကြိုနေတာပေါ့။

အတ္တလန္တိတ်နေဝန်းဟာ
တိမ်ထုကြီးကို ဖောက်ထွင်းပြီး
နီဗာမြစ်ဘေးက

ကမ်းပါးစောက်တွေပေါ်ကို

နေခြည်တွေဖြာပေးနေတယ်။

မဟာသမုဒ္ဒရာရေပြင်မှာ

ရေနံတင်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း

မာန်ပြင်းတဲ့ ပုရွတ်ဆိတ်တစ်ကောင်လို

ပဲ့ထောင်ဦးစိုက် မြုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်တဲ့ ။

နေရောင်ရဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့

လှေကားထစ်တွေကြားများ

စင်ရော်ငှက်များ ဟာ

ရေလက်ကြားကိုဖြတ်ပြီး အင်္ဂလန်ပြည်က

မဆုံးနိုင်တဲ့ ကွင်းပြင်တွေထဲက

ပုရွတ်ဆိတ်ကလေးတွေဆီကို

ပျံသန်းနေကြလေရဲ့ ။

ထာဝရကာလကြီးရဲ့

နောက်ဆုံးမိနစ်အထိ ငိုက်လွန်းနေတဲ့

နေကြာပန်းပွင့်တွေဆီကို

ပျံသန်းနေကြလေရဲ့ ။

မြေထဲပင်လယ်

ရောင်စုံသက်တဲ့တွေအောက်မှာ

ခုန်ပျံနေကြတဲ့

ရွှေငါးကလေးတွေကိုစားဖို့
ပျံသန်းနေကြလေရဲ့ ။
အင်းဒီးစ်တောင်တန်းရဲ့
တောင်ခိုးတွေနဲ့ နှင်းမြူတွေဆီကို
ပျံသန်းနေကြလေရဲ့ ။
တလက်လက်တောက်ပနေတဲ့
အာရှတိုက်က မြစ်တွေဆီကို
ပျံသန်းနေကြလေရဲ့ ။
သင်္ချိုင်းဂူတွေ ပြန့်ကြဲနေတဲ့
တောင်စောင်းတစ်ဖက်မှာ
လေးနက်တည်ငြိမ်တဲ့
အက်ပိုလိုနတ်သားနဲ့
အထီးကျန်စည်းစိမ်ကို မှန်းနေတဲ့
မျက်ကန်းကဗျာဆရာတွေဆီကို
ပျံသန်းနေကြလေရဲ့ ။ ။

(အမေရိကန် ကဗျာဆရာ Allen Ginsberg ၏ Europe! Europe
ကဗျာကို ပြန်ဆိုပါသည် ။)

ဒုတိယအကြိမ်
(ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၈၇)

မင်းဆွေနှစ်သို့

ကဗျာကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်။

ကဗျာဆရာတွေကိုလည်း ကျွန်တော်ချစ်တယ်။

ကဗျာရဲ့ ရေစီးကြောင်းဟာ အတွေးအခေါ် အားကောင်းတယ်။

ဒါပေမဲ့ နည်းနာမှာ တော့ အားနည်းနေသေးတယ်လို့ ထင်တယ်။

ဘာ အားနည်းတာလဲလို့ မေးရင် ကျွန်တော်လည်း
မဖြေတတ်သေးဘူး။

တစ်နေ့မှာ တော့ ဖြေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။

မြသန်းတင့်

ခေတ္တ - ပေါင်းလောင်းဘေး

၂၃-၅-၉၄

နွားတစ်ထောင်

မြသန်း

ဇာတ်ဆောင်များ

ဦးဌေးကြွယ်၊ မုဆိုးဖို၊ မြေပိုင်ရှင်။

မအေးသီ၊ အသက် ၂၅နှစ်ရွယ်။ ဦးဌေးကြွယ်၏ သမီး။

မောင်စံပွင့်၊ မြေပိုင်ရှင်။ ဦးဌေးကြွယ်၏ အိမ်နီးချင်း။
ကျန်းမာဝဖြိုးလျက် ရှိသော်လည်း မိမိကိုယ်ကိုယ် ရောဂါစွဲကပ်နေသည်
ဟု အစိုးရိမ်ကြီးတတ်သူ။

(ဦးဌေးကြွယ်၏ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း။ မုဆိုးဖို မြေပိုင်ရှင် ဦးဌေးကြွယ်
ထိုင်လျက်ရှိသည် ။ မောင်စံပွင့်သည် ပန်းရောင်ဂျပန်
ဝါကိုပေါင်းထားပြီး သက္ကလပ်အင်္ကျီ နက်ပြာရောင်ကို ဝတ်၍
ဝင်လာသည်)

ကြွယ် ။ ။ (ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဆီးကြိုရင်း) အောင်မယ်လေး
မောင်စံပွင့်တို့ များ မတွေ့တာကြာလှပြီ။ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိရဲ့ နော်။

ပွင့် ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့၊ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ။ ဦးတို့ ကော
နေကောင်းကြရဲ့ မဟုတ်လား"

ကြွယ် ။ ။ "ခေါင်းခဲဝမ်းနာတောင် မရှိဘူးဟေ့။
မင်းဆုတောင်းကြောင့် ထင်ပါရဲ့ ကွာ။ ဟဲဟဲ။ အို ထိုင်လေ။ ဟဲ ဟဲ
အိမ်နီးချင်းဆိုတာ မမေ့စကောင်းဘူးကွ။ သွားသွား လာလာ ဝင်ဝင်
ထွက်ထွက် ရှိတယ်။ အံ့မယ် ခေါင်းပေါင်းတွေ တိုက်ပုံအင်္ကျီတွေနဲ့
ပါလား။ ဘယ်နှယ့်၊ ဘယ်သွားမလို့ လဲ။"

ပွင့် ။ ။ "ဦးဆီကိုပဲ ဆိုပါတော့"

ကြွယ် ။ ။ "ကျုပ်တို့ ဆီလာတာများကွယ်၊ ခေါင်းပေါင်းတွေ
တိုက်အင်္ကျီတွေ ဝတ်လို့ ။ တကယ်တည်း ပွဲနေ ပွဲထိုင်

သွားမယ့်အတိုင်းပဲ"

ပွင့် ။ ။ "ဒီလိုပါခင်ဗျာ" (ဦးဌေးကြွယ် အနားသို့ တိုး၍)
ဦးလေးကြွယ်အဖို့ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူး ဆိုလို့ ရှိရင်
အစီရင်ခံချင်တာလေး တစ်ခုရှိလို့ ပါ။ အရင်တုန်းကလည်း
အကြောင်းကိစ္စကြီးငယ်ရှိရင် ဦးလေးကြွယ်ဆီကိုပဲ
အကူအညီတောင်းရလေတော့ ခုလည်း ပဲ၊ အဟမ်း၊ ဪ ဦးလေးကြွယ်
တဆိတ် ရေတစ်ပေါက် သောက်ပါရစေနော်။ ကျွန်တော်
အာခြောက်တတ်လွန်းလို့ " (ရေအိုးစင်သို့သွား၍ ရေသောက်သည်)

ကြွယ် ။ ။ (စိတ်ထဲတွင် ပြောသည်) "ဧကန္တ စံပွင့်တို့ တော့
ငွေချေးချင်ပြန်ပြီထင်တယ်။ ငွေချေးလို့ တော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မတုန်း"
(မောင်စံပွင့် ဖက်သို့ လှည့်၍) "ဆိုပါအုံးကွယ့်၊ မင်းကိစ္စကို"

ပွင့် ။ ။ "ကိစ္စက ဒီလိုပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ
အားကိုးအားထားဆိုလို့ ဦးလေးကြွယ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။
ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ဆိုသလို"

ကြွယ် ။ ။ "ဆိုပါလေ။ လိုရင်းကိုသာ ပြောစမ်းပါ။
သိပ်ဗာရာဏသီ ချဲ့မနေပါနဲ့ "

ပွင့် ။ ။ "ဟုတ် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ လိုရင်းကိုပဲ ပြောပါတော့မယ်။
ကိစ္စကတော့ နားနဲ့ မနာ ဖဝါးနဲ့ နာပါ ဦးလေးကြွယ်ရယ်။
အကြောင်းက ဦးလေးကြွယ်သမီး မအေးသီကို ကျွန်တော်နဲ့
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ ပါပဲ"

ကြွယ် ။ ။ (ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့်) "အို ငါ့တူကြီးနှယ် ဘာ ဘာ
ဘာပြောလိုက်တယ်ကွယ်"

ပွင့် ။ ။ "နားနဲ့ မနာ ဖဝါးနဲ့ နာပါဆိုသလို"

ကြွယ် ။ ။ (ကြားဖြတ်၍) "အေး အေး ဟုတ်ပြီ၊ ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲကွယ်။ (မောင်စံပွင့်အနားသို့ တိုး၍) ဦးလည်း ဒီသမီးကို သင့်တော်မယ့်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သားချဖို့ စိတ်ကူးနေတာ ကြာပြီကွယ်။ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ဆို မဟုတ်လား။ သူမအေ မျက်နှာလွှဲသွားပြီးလို့ (မျက်ရည်သုတ်ဟန်ဖြင့် မျက်စိကို လက်ညှိုးဖြင့် ပွတ်သည်) ငါများ မတော်တဆဗြုန်းဆို ဖိတ်စင်သွားလို့ ရှိရင် ငါ့သမီး ဘယ့်နှယ်များ နေပါ့မလဲဆိုပြီး စိတ်ပူမိတယ်။ မောင်စံပွင့်ကိုတော့ ဦးလေးကြွယ် တူရင်းသားရင်းလိုလည်း ချစ်၊ အကြောင်းသိချင်းဆိုတော့ ဟဲဟဲ ... ဦးလေးကြွယ်အနေနဲ့ ကတော့ ငြင်းစရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့ သဘောလည်း တီးခေါက်ကြည့်ရ ဦးမှာ ကွယ် ဟုတ်လား။ လူငယ်ချင်း နှစ်ခြိုက်တယ် ဆိုရင်တော့ ဦးလေးကြွယ်ကလည်း ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ဟုတ်စ ငါ့တူကြီး အေး အေး သမီးကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

ပွင့် ။ ။ "ဪ ဒါထက် ဦးလေးကြွယ် ရေ။ မရိုမသေ မအေးသီက ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးမလဲမသိဘူး၊ သဘောမှ ကျပါ့မလား ခင်ဗျာ"

ကြွယ်။ ။ "ဘာကွယ်၊ သဘောမှ ကျပါ့မလား ဟုတ်စ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ငါ့တူကြီးက တယ်စိုးရိမ်တတ်သကိုးကွယ်။ မင်းရဲ့ နဖူးရေ ခူးရေကလည်း ခေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မိန်းမ တစ်ယောက်တော့ ရပါတယ်ကွာ။ ကျုပ်သမီးနဲ့ လည်း အရင်ကတည်းက ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိသားပဲဟာ။ ကဲပါလေ မင်းတို့ ချင်းလည် စကားစမြည်လေး ဘာလေး ပြောကြည့်ကြဦးပေါ့" (အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်)

ပွင့်။ ။ (တစ်ယောက်တည်းပြောသည်) "အဟီး အဟီး နည်းနည်း ချမ်းလာပါကလား။ မေးတောင် တုန်ချင်လာတယ်။ ခရိုင်မြေယာ ဘုတ်အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ တွေ့တုန်းကလည်း မေးတုန်တာပဲ။ ကဲ မောင်စံပွင့်ရေ၊ မင်းတော့ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရတော့မနော်။ မင်းကိုယ်မင်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြစ်ရဲ့ လား။ မိန်းကလေးဘက်ကတော့ တစ်ဝက်သေချာသွားပြီ။ အင်း ကိုယ့်စိတ်ထဲပုံသွင်းထားတဲ့ မိန်းမမျိုး တကယ့်အချစ်နဲ့ ချစ်တဲ့ မိန်းမမျိုးကိုသာ စောင့်ပြီးရှာနေလို့ ရှိရင်တော့ ဟိုင်းသွားလိမ့်မယ် မောင်စံပွင့်ရေ။ တစ်သက်လုံးလူပျိုကြီးဘဝနဲ့ ပဲ အရိုးထုတ်ရလိမ့်မယ်။ အား ချမ်းလိုက်တာကလည်း လွန်ပါရော။ မအေးသီဆိုလို့ ရှိရင် အထိန်းအသိမ်းအိမ်မှုကိစ္စ အဝဝလည်း စိတ်ချတယ်။ ခေတ်ပညာလည်း လောကဓာတ်ကျောင်း လေးတန်းအထိ သင်ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ ရုပ်ကလည်း မခေလှဘူး။ သနားကမား ရှိတယ်။ ကဲ ဘာလိုသေးလဲ။ အို ခေါင်းကိုက်လာပြန်ပါပြီ။ (ရေအိုးစင်ဆီသို့ ထသွား၍ ရေသောက်သည် ။) ဟုတ်တယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း လူပျိုကြီးလုပ်မနေသင့်တော့ဘူး။ ခုဆိုရင် အသက် ၃၅နှစ်တည်း ရောက် လာပြီ။ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတာ သေတွင်းတစ်ဝက် နင်းနေပြီကပဲ။ အိမ်ထောင်ရက်သားကျဖို့ ကောင်းပြီ။ ပြီးတော့ ငါ့မှာ လည်း လယ်နဲ့ ယာနဲ့ တင့်တောင့်တင့်တယ်ပဲ။ ဘာမိန်းမ မယူနိုင်စရာ အကြောင်းရှိသလဲ။ ဒီအထဲမှာ ငါကလည်း နှလုံးရောဂါရှိတော့ ဆေးပေးမီးယူတော့ရှိမှ ။ အို ကျွတ်ကျွတ်နှလုံးခုန်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော။ ဒီရောဂါကြောင့် စိတ်တိုတယ်။ ဒေါသထွက်လွယ်တယ်။ ခုတောင် ငါ့နှုတ်ခမ်းတွေ ဟာ တုန်နေသေးတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ အိပ် ပျော် နေ တုန်း မှာ ပိုဆိုးတယ်။ အိပ်မလို့ အိပ်ရာပေါ်လည်း လှဲလိုက်ရော ဟော ငါ့လက်ဝဲဖက်က ရင်ဘတ်ဟာ ဓားနဲ့ ထောက်သလို

အောင့်လာတယ်။ ပြီးတော့ ပခုံးထဲကရော ခေါင်းထဲကရော ကိုက်ခဲလာတာပဲ။ ညညများ မနေနိုင်လို့ အိပ်ရာက ထလျှောက်၊ ထလျှောက်တော့လည်း မသက်သာ။ ဒါနဲ့ အိပ်ရာပေါ်ပြန်အိပ်၊ အိပ်လို့ မှေးမှေးပျော်မယ်လုပ် ပြန်တော့ လက်ဝဲဖက်ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်လာ ပြန်ရော၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်တာ အခါပေါင်း မရေနိုင်ဘူး။

(မအေးသီ ဝင်လာသည်)

သီ ။ ။ "ဪ ကိုစံပွင့်လား၊ အိမ်ရှေ့မှာ မြေပဲဝယ်လာသလား မသိဘူး။ မောင်စံပွင့်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ကွယ့်လို့ အဖေက ပြောလိုက်လို့ ။ နေထိုင်ကောင်းရဲ့ နော် ကိုစံပွင့် "

ပွင့် ။ ။ "ကောင်းပါတယ်ဗျာ "

သီ ။ ။ "ပဲပင်ပေါက် ညှစ်နေရာက ကမန်းကတန်း ထလာလို့ လက်တောင်မဆေးခဲ့ရသေးဘူး။ ကိုစံပွင့်တို့ များ ကျွန်မတို့ အိမ်ဖက် ခြေဦးမလှည့်တာ ကြာလှပါပကော ရှင်။ ကဲ ရောက်တုန်း ပေါက်တုန်း ထမင်းသုံးဆောင်သွားဦးပေါ့ ဟုတ်လား "

ပွင့် ။ ။ "အို ဒုက္ခရှာလို့ ဗျာ။ နေပါ။ ကျုပ်လည်း အခုပဲ စားပြီးလျှောက်လာတာ "

သီ ။ ။ "ဪ ဪ ဒါဖြင့် ဆေးလိပ်သောက် ဆေးလိပ်သောက်ပါ ကိုစံပွင့်။ ဟောဒီမှာ မီးခြစ်။ ဒီနေ့တော့ မိုးစဲလောက်ပြီးထင်ပါရဲ့ ။ မနေ့ကများ ရှင်၊ ရွာလိုက်တဲ့ မိုး စဲပဲမစဲနိုင်ဘူး။ ဒီလောက်ရွာလွန်းတော့လည်း ဘာမှ မလုပ်ချင် မကိုင်ချင်ကြတော့ဘူးပေါ့။ ဒီနှစ် ကိုစံပွင့်တို့ နွားစာစင် ဘယ်နှစ်ထောင်ပြီးပလဲ။ ကျုပ်တို့ ဖြင့် ရှင်၊ မနှစ်က ထောင်ထားတဲ့ ပြောင်းရိုးစင်တွေတောင် မကုန်သေးလို့ ဒီနှစ် ပြောင်းရိုးစင်ကို

မထောင်ရသေးပါဘူး။ အံ့မယ်၊ ကိုစံပွင့်က ခေါင်းပေါင်းအုပ်ပေါင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ ပါလား။ လက်စသတ်တော့ မဝတ်စဖူးဝတ်လို့ မိုး ဒီလောက်ရွာနေတာကိုးရှင့်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကိုစံပွင့်တို့ က ဂိုက်အကျကြီးပဲ။

ပွင့် ။ ။ (အနည်းငယ် တုန်ရီလျက်) "ဪ ဒါထက် မအေးသီ။ မအေးသီကို အစီရင်ခံချင်တာလေး တစ်ခုရှိလို့ လာခဲ့တာပဲ။ ဒီကိစ္စကို မအေးသီဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဆိုတာကို တစ်ဆိတ် အမိန့်ရှိပါနော်။ ကိစ္စကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မအေးသီ အံ့ဩချင်လည်း အံ့ဩ သွား မှာ ပဲ။ စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုရင်လည်း ခံဖို့ ပါပဲ။ (ပရိသတ် ဖက်လှည့်၍) အား ချမ်းလိုက်တာကလည်း ဗျာ လွန်ပါရော"

သီ ။ ။ "ဘာကိစ္စလဲရှင့်။ ဆိုစမ်းပါအုံး"

ပွင့် ။ ။ "ကျုပ်က သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ခပ်တိုတိုပဲ။ မအေးသီလည်း အသိသားပဲ။ မအေးသီတို့ မျိုးရိုးဇာစ်မြစ်ကို ကျုပ်နှပ်ချေးတွဲလောင်း အရွယ်ကစပြီး သိလာတယ် မဟုတ်လား။ ဆုံးသွားတဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဒွေးလေးနဲ့ သူ့လင်တော်မောင်။ ခု ကျုပ်ကို အမွေပေးပစ်ခဲ့တဲ့ ဒွေးလေးနဲ့ သူ့လင်တော်မောင်လေ။ အဲ သူတို့ ကလည်း ခင်ဗျား ခမည်းတော်နဲ့ ဆုံးသွားတဲ့ မယ်တော်ကြီးအကြောင်း ခဏခဏ ပြောပြပါတယ်ဗျာ။ ချစ်လိုက်ကြတာကလည်း အလွန်ပဲ။ ကျုပ်တို့ အမျိုးနဲ့ မအေးသီတို့ အမျိုးဆိုရင် တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်း သောက် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေ မဟုတ်လား မအေးသီရဲ့ ။ လူချင်း နီးစပ်ရုံတင် ဘယ်ကမလဲ။ မြေချင်းယာချင်းလည်း ခြံစည်းရိုးပဲ ခြားတယ် မဟုတ်လား။ မအေးသီ မှတ်မိမလား မသိဘူး။ ကျုပ် ဒွေးလေးဆီက

အမွေရလိုက်တဲ့ အုတ်ဖိုယာကြီး သိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ အုတ်ဖိုယာကြီးနဲ့ မအေးသီတို့ ညှပ်သားရောင်ထန်းတောနဲ့ ဆိုရင် ကပ်လို့ မဟုတ်လားဗျ"

သီ ။ ။ "ဪ ဧကားဖြတ်မေးရဦးမယ်။ အုတ်ဖိုယာကြီးဟာ ရှင်အမွေ ရလိုက်တဲ့ ယာလို့ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ဟုတ်ရဲ့ လား ရှင့်"

ပွင့် ။ ။ "ဟာ ဟုတ်ပါသော်ကောဗျာ"

သီ ။ ။ "အို မဟုတ်တာ။ အုတ်ဖိုယာကြီးဟာ ကျွန်မတို့ ယာပါရှင့်။ ရှင့်ယာ မဟုတ်ပါဘူး"

ပွင့် ။ ။ "အို မအေးသီကလည်း နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ကျုပ်ယာပါဗျာ"

သီ ။ ။ "ကျွန်မတော့ နားရှိလို့ သာ ကြားရတယ်ရှင့်။ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီအုတ်ဖိုယာကြီးဟာ ရှင့်ယာ ဘယ်နှယ် လုပ်ဖြစ်လာသလဲ"

ပွင့် ။ ။ "ဘယ်နှယ့်ဗျ၊ ဘာပြောတယ်။ ကျုပ်ပြောနေတာက ဖိုးသာ အောင်ကုန်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ထန်းတောကြားထဲက အုတ်ဖိုယာကို ပြောနေတာ"

သီ ။ ။ "ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အဲဒီ အုတ်ဖိုယာကြီးကို ပြောနေတာပါပဲ။ ဖိုးသာအောင်ကုန်းနဲ့ ယာ ကြားမှာ လျှိုလေးတောင် ရှိသေးတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မတို့ ယာရှင့်"

ပွင့် ။ ။ "မဟုတ်ပါဘူး။ မအေးသီ မှားနေပါပြီ။ ဒီပြင်ယာနဲ့ မှားနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အုတ်ဖိုယာကြီးဟာ ကျွန်တော့်ယာပဲ မအေးသီရဲ့ "

သီ ။ ။ "ကိုစံပွင့်၊ စကားပြောရင် သတိလေးဘာလေးထားပြောမှ ပေါ့ရှင် ဒီအုတ်ဖိုယာကြီးကို ရှင်ပိုင်တာ ဘယ်လောက်များ ကြာပလဲ"

ပွင့် ။ ။ "ဘယ်လောက်များကြာပလဲတဲ့ ။ ဟုတ်စ။ ကျုပ်သိသလောက်တော့ အုတ်ဖိုယာဟာ ဓားမဦးချ လုပ်လာတဲ့ ယာပဲဗျ"

သီ ။ ။ "မဟုတ်တာ ကိုစံပွင့်ရယ်"

ပွင့် ။ ။ "ဒီမှာ မအေးသီ၊ ခင်ဗျားမယုံရင် စာချုပ်စာတမ်း ရှိသဗျား။ စာချုပ်စာတမ်းကြည့် သိမှာ ပဲ။ ဟိုတုန်းက အုတ်ဖိုယာကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တရားဖြစ်ကြဖူးတယ် ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုဒီယာဟာ ကျုပ်ယာဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။ ငြင်းခုံနေစရာ မလိုဘူး။ ကျုပ်ရှင်းပြအုန်းမယ်။ ကျုပ်ဒွေးလေးရဲ့ ဘွားအေများ ရဲ့ စာရင်းငှား(သူရင်းငှား)တွေကို အုတ်ဖုတ်ခိုင်း ဖူးတယ်။ အုတ်ဖုတ်ခပေးတော့ မလိုချင်ပါဘူး။ အုတ်ဖိုယာကြီးကိုသာ ယာထောက်ခ အငြိမ်းထွန်းခွင့်ပေးပါဆိုလို့ ကျုပ်ဒွေးလေးရဲ့ ဘွားအေများကလည်း ဒီအုတ်ဖိုယာကြီးကို တို့ လည်း မထွန်နိုင်ဘူး။ ကြာရင် မြေကော သွားချည်ရဲ့ ဆိုပြီး သူတို့ကို မြေထောက်ချပေးလိုက်သဗျား။ ခင်ဗျားတို့ ဘိုးအေများ ရဲ့ စာရင်းငှား(သူရင်းငှား)တွေ ဒီအုတ်ဖိုယာကြီးကို ယာထောက်ခ တစ်ပြားမှ မပေးဘဲ ထွန်လာခဲ့ကြတာ အနှစ်လေးဆယ် လုံးလုံးပါပဲလားဗျာ။ အဲဒီတင် ဒီမြေဟာ သူတို့ မြေဆိုပြီး ထင်သွားကြတာ။ မင်းလောင်း မောင်သန့်တို့ ဗန္ဓကတို့ ထပြီး မကြာခင် စာချုပ်ချုပ်ကြတော့"

သီ ။ ။ "ရှင်ပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုစံပွင့်ရယ်။ ကျွန်မတို့

ဘိုးအေများ ဘွားအေများ ကိုယ်တိုင်က ဖိုးသာအောင် ကုန်းအောက်က
လျှိုစပ်အထိမြေဟာ သူတို့ မြေပါလို့ ပြောထားခဲ့သားနဲ့ ဟာ။
ဒီအုတ်ဖိုယာကြီးဟာ ဘယ့်နှယ့်လုပ်ရှင်မြေ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ ကိုစံပွင့်ရဲ့ ။
စဉ်းစားကြည့်အုန်းမှ ပေါ့။ ရှင်က ထင်တာကို တယူသန် ငြင်းနေတာပဲ။
အင်မတန် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်"

ပွင့် ။ ။ "ကဲ ကဲ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျုပ် စာချုပ်စာတမ်းကို
ပြရအုန်းမှ ပေါ့။ ဟုတ်စ မအေးသီ"

သီ ။ ။ "တော်စမ်းပါရှင်။ နောက်မနေစမ်းနဲ့ ။ ကျွန်မ စိတ်ညစ်
လာပြီ။ အံ့သေးတော့။ ဒီအုတ်ဖိုယာနဲ့ ထန်းတောကို ကျွန်မတို့ ပိုင်တာ
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာငါးဆယ်နှစ်ရာ နီးပါးလောက်ရှိပြီ။ ခုမှ ဒီမြေဟာ
ကျွန်မတို့ မြေ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောလို့ ဘယ်သူက ယုံနိုင်မှာ လဲ။
နားရှိလို့ သာကြားရတယ်။ တကယ်ပဲ။ အမှန်က ကျွန်မတို့ က
ဒီအုတ်ဖိုယာကြီးကို ခု သိပ်တန်ဖိုး မထားတော့ပါဘူး။ ရှိလှရင်
သပ္ပနပေါင်း ၁၅၈က ရှိတော့မပေါ့။ ကာလတန်ဖိုးနဲ့ တွက်ကြည့်ရင်
သုံးလေးရာထက် မတန်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မတရားလုပ်တာဆိုတော့ ကျွန်မ
အမုန်းဆုံးပဲ။ လူချင်းခင်ရင် ဆဲချင်ဆဲ ဆိုချင်ဆို ကိစ္စမရှိဘူး။ အဲ
မတရားလုပ်တာတော့ နှမ်းစေ့လောက်မှ မခံနိုင်ဘူး"

ပွင့် ။ ။ "ဒီလောက်လည်း စိတ်မတိုပါနဲ့ အုန်းလေ။
ကျုပ်ပြောပြီးကော၊ ခင်ဗျားဘိုးအေများ ရဲ့
စာရင်းငှား(သူရင်းငှား)များက ကျုပ်တို့ ဒွေးလေးတော်ရဲ့ ဘွားအေများ
အုတ်ဖုတ်ခိုင်းလို့ အုတ်တည်တယ်။ ကျုပ်ဒွေးလေးရဲ့ ဘွားအေများက
သူ့ကျေးဇူး ကိုယ့်ကျေးဇူးဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ "

သီ ။ ။ "တော်တော့ရှင်။ တစ်ခါလာ ဘိုးအေ ဘွားအေ တစ်ခါလာ

ဒွေးလေးနဲ့ ၊ ကြာတော့ နားကြားပင်း ကပ်တယ်။ အုတ်ဖိုယာကြီးဟာ ကျွန်မယာ။ ဒါစကားကုန်ပဲ"

ပွင့် ။ ။ "ကျုပ်ယာဗျာ"

သီ ။ ။ "ကျွန်မတို့ ယာ။ ကျွန်မတို့ ယာ။ ရှင်စကြဝဠာအနံ့လျှောက်ပြီး သက်သေရှာအုန်း။ အုတ်ဖိုယာကြီးကတော့ ကျွန်မတို့ ယာပဲ ကျွန်မတို့ မြေကွက်။ ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားပိုင်။ ကျွန်မတို့ လက်ငုပ် လက်ရင်း။ ကဲ သိပလား"

ပွင့် ။ ။ "မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကလည်း မြေလိုချင်လို့ ဒီလောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နည်းလမ်းကို ပြောနေတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်သပဆိုရင် ကျုပ်လက်ဆောင် ပေးပါတယ်။"

သီ ။ ။ "ကြားသားမိုးကြိုးတော်။ လက်ဆောင်ပေးမလို့ တဲ့ ။ ဒီမှာ ကိုစံပွင့်ရဲ့ ၊ လက်ဆောင်ပေးခြင်းပေးရင် ကျွန်မတို့ ကသာ ရှင့်ကိုပေးရမှာ ပါရှင်။ ကျွန်မတို့ မြေ ကျွန်မတို့ ပေးမှ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။ အစက ရှင့်ကိုလေ မိတ်ဆွေရင်းလို့ အောက်မေ့ခဲ့တာ သိလား။ မနှစ်ကလည်း ရှင် ကျွန်မတို့ အိမ်က မြေပဲ ကြိတ်ဆန်ထိုးတဲ့ ဆုံ ငှားသွားတယ်။ ရှင်ငှားသွားလို့ ကျွန်မတို့ ပဲတွေ တပေါင်း တန်ခူးကျမှ ကြိတ်ဆန် ထိုးရပါလားရှင့်။ ခုလည်း ကြည့်လေ၊ အုတ်ဖိုယာကြီးဟာ ရှင့်ယာတဲ့ ။ ကျွန်မတို့ ကို အလေ့နတောတွေများ အောက်မေ့နေသလား မသိဘူး။ ဒီလိုလုပ်တာ ဘာကောင်းသလဲ။ ရှင်ဟာ မိတ်ရင်းဆွေရင်းလို့ မဆက်ဆံဘူး။ ကျွန်မ ဒီလိုလုပ်တာတော့ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ရှင် သေသေချာချာ သိချင်ရင်"

ပွင့် ။ ။ "ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ခင်ဗျားတို့ မြေကို ကျုပ်က မတော်လောဘ အဓမ္မလုယူတယ်လို့ ဆိုချင်သပေါ့လေ။ ဟုတ်စ။ ဒီမှာ

မအေးသီ သူများ မြေကို ကျုပ်တစ်ဖဝါးခိုး မယူဖူးဘူး။ ကျုပ်
ဘယ်သူ့မြေကိုမှ ထွန်ကြောင်းတစ်ကြောင်း မကျူးဖူးဘူး။ ကျုပ်ကို
ဒီလိုစွပ်စွဲတာတော့ ကျုပ်သည်းမခံနိုင်ဘူး။ (ရေအိုးစင်သို့
ခပ်မြန်မြန်သွား၍ ရေသောက်သည်) အုတ်ဖိုယာကြီးဟာ ကျုပ်ယာပဲ"

သီ ။ ။ " မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်မတို့ ယာ "

ပွင့် ။ ။ "ကျုပ်မြေဗျာ"

သီ ။ ။ " မဟုတ်ဘူး ရှင့်၊ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ခုသက်သေ
သက္ကာရနဲ့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြမယ်။ ဒီယာကိုထွန်ဖို့ ကျွန်မတို့
စာရင်းငှားတွေကို ဒီနေ့လွှတ်လိုက်မယ်။ သိလား။"

ပွင့် ။ ။ "ဘာဗျ"

သီ ။ ။ "ကျွန်မတို့ စာရင်းငှားတွေကို ဒီနေ့ နောက်ချေး
အချခိုင်းမယ်၊ ထွန်ခိုင်းမယ်လို့ ပြောတာ သိပလား"

ပွင့် ။ ။ "ထွန်ဝံ့ထွန် ကြည့်စမ်းလေ။ အကုန်ရိုက်ထုတ်ပစ်မယ်
သိလား။ စံပွင့်တဲ့ ကွနော်။ ဟင်း တစ်ပွင့်တည်းရှိတယ်"

သီ ။ ။ "ရှင် ရိုက်ရဲရိုက်ကြည့်ပေါ့။ အကြောင်း သိသွားမယ်"

ပွင့် ။ ။ (ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိထားရင်း) "အုတ်ဖိုယာဟာ
ကျုပ်ဟာဗျ သိပလား။ ကျုပ်ယာ၊ ကျုပ်မြေ"

သီ ။ ။ "သိပ် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မလုပ်ပါနဲ့ တော့်။ အော်ချင်ရင်
ရှင်အိမ်မှာ ရှင် သွားအော်ပါ။ အာခေါင်ပြပြီး သေသေ"

ပွင့် ။ ။ "အဟီး ကျုပ် စိတ်တို လာပြီနော် မအေးသီ။ ဟောဒီ
နှလုံးရောဂါသာ မရှိဘူးဆိုရင် ကျုပ် ခင်ဗျားကို အဖက်လုပ်ပြီး

စကားတောင်မပြောဘူး သိလား။ အဟီး အုတ်ဖိုယာကြီးဟာ ကျုပ်
ယာဗျာ။ ကဲ အော်တယ်အော်တယ်"

သီ ။ ။ "ကျွန်မတို့ ယာ"

ပွင့် ။ ။ "ကျုပ်မြေ"

သီ ။ ။ "ကျွန်မတို့ မြေရှင့်၊ ကျွန်မတို့ မြေ"

ပွင့် ။ ။ "ကျုပ်မြေ ကျုပ်ယာ" (ဦးဌေးကြွယ် ဝင်လာသည်)

ကြွယ် ။ ။ "ဟဲ့ ဟဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ ဘယ်နှယ့်
ဒီလောက်အော်နေကြတာတုန်း။ ပြောစရာရှိတာလည်း
တိုးတိုးသက်သာ ပြောရောပေါ့"

သီ ။ ။ "ကြည့်စမ်းပါဦး အဖေရယ်၊ ဖိုးသာအောင်
ကုန်းအောက်က အုတ်ဖိုယာကြီးဟာ သူ့ယာတဲ့ အဟီး ကောင်းသေးရဲ့
လား။ ကျွန်မတို့ မြေလား၊ သူ့မြေလား အဖေပဲ ကြည့်ပြောစမ်းပါအုန်း"

ကြွယ် ။ ။ (မောင်စံပွင့်ဖက်သို့ လှည့်၍) ဟဲ့ မောင်စံပွင့်ရဲ့
အုတ်ဖိုယာကြီးဟာ ကျုပ်တို့ မြေပါကွယ့်"

ပွင့် ။ ။ "ဒီမှာ ဦးလေးကြွယ်ခင်ဗျာ။ ဘယ်လိုဘယ်နည်းနဲ့
ဦးလေးကြွယ်တို့ မြေဖြစ်လာသလဲ ဆိုတာ တစ်ဆိတ် ရှင်းပြပါအုန်း။
လူကြီး တန်မယ့်စကားပြောရင်လည်း ရှေ့နောက် ဆင်ခြင်ပြောမှ ပေါ့
ဦးလေးကြွယ်ရဲ့ ။ ကျွန်တော့်ဒွေးလေးရဲ့ စာရင်းငှား (သူရင်းငှား)တွေကို
ယာထောက်ခမယူဘဲ မြေထောက်ချခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ့်ဗျာ
အနှစ်လေးဆယ်လုံးလုံး ယာထောက်ခတစ်ပြားမှ မပေးဘဲ လုပ် လာပြီး
သူတို့ မြေပါလို့ အပြီးအပိုင်ပြောလို့ တရားတပေါင်ဖြစ်ပြီး
စာချုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ "

ကြွယ် ။ ။ "ဟေ့ ... ဟေ့ ... နေပါအုန်း မောင်စံပွင့်ရဲ့ ။
မင်းမသိဘဲနဲ့ ရမ်းမပြောနဲ့ ။ တို့ စာရင်းငှား(သူရင်းငှား)တွေက မင်းတို့
ဘွားအေများကို ယာထောက်ခမပေလို့ အုတ်ဖိုယာကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ရုံးပြင်ကနွား ရောက်ရတာပါကွယ့်။ သူ့မြေ ငါ့မြေငြင်းလို့
တရားဖြစ်ကြတယ် ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခု အုတ်ဖိုယာဟာ တို့
မြေဆိုတာ ခွေးလေး ဂျိုးကစ သိတယ်ဟေ့"

ပွင့် ။ ။ "ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မြေပါဆိုတာ
သက်သေအထောက်အထားနဲ့ တကွ ဦးလေးကြွယ်ကို ပြရလိမ့်မယ်"

ကြွယ် ။ ။ "အောင်မယ်လေးကွယ်၊ မင်းက ဘာသက်သေတွေ
ဘာအထောက်အထားတွေနဲ့ ပြအုန်းမှာ တုန်း။ ဝေးပါသေး ဟင်း။ မင်း
ပြနိုင်ပြပေါ့"

ပွင့် ။ ။ "ဟုတ်တယ်၊ ပြရလိမ့်မယ်"

ကြွယ် ။ ။ "နေပါဦးကွယ့်။ ဘယ်နှယ့် ဒီလောက်
အော်နေရတာလဲ။ အော်တာနဲ့ သက်သေပြတာ ဖြစ်ရောတဲ့ လား။
တော်ဟေ့။ မင်းမြေလို့ ပြောတာကို နောက်ထပ်မကြားချင်ဘူး။
မင်းမကျေနပ်လို့ ရှိရင် ရုံးပြင်ကနွားမကလို့ ဘယ်သွားသွား
သွားချင်ရာသွား။ ငါ့မြေကိုတော့ ငါလက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး။
ဘယ့်နှယ့်ဗျာ။ ကိုယ့်မြေကို သူ့မြေဖြစ်အောင်ပြောတာ ဘယ်သူ
သည်းခံနိုင်မလဲ။ မင်းက ဒီမြေကိစ္စနဲ့ ရုံးပြင်ကနွားတက်ချင်သပဆိုရင်
တက်ကွာ။ တရားရုံးတောင်မှ မင်းပေးမယ့် အတူတူ
ငါ့စာရင်းငှား(သူရင်းငှား)တွေ ရှေ့လုပ်ကြဆိုပြီး ဝေပေးလိုက်မယ်
သိလား။ ဌေးကြွယ်တဲ့ ကွ။ နှယ်နှယ် မအောက်မေ့နဲ့ "

ပွင့်။ ။ ။ "အို ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ ခင်ဗျားကကော ဘာမို့လို့ သူများ

ပစ္စည်းကို ခွဲဝေပေးရမှာ လဲ"

ကြွယ် ။ ။ "ကဲ ကဲ ဒီမှာ မောင်စံပွင့်၊ တစ်ဆိတ်နားထောင်ပါဦး။ ကျုပ် မှာ ဒီမြေကို သူများ ပေးခွင့်ရှိသလား၊ မရှိသလား ဆုံးဖြတ်စမ်းပါရစေ အုန်း။ ကျုပ်ကလည်း မောင်ရင်ကစပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောတော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိသွားတယ်။ တကယ်ဆို ကျုပ်နဲ့ မောင်ရင်ဟာ ဖအေနဲ့ သား လောက်ပဲရှိပါတယ်။ ကဲ မောင်ရင်ပြောချင်တာကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောစမ်းပါအုန်း"

ပွင့် ။ ။ "အို နားမလည်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အရူးလုပ်မနေနဲ့ ။ ကျုပ် မြေကို ခင်ဗျားမြေလို့ လည်း ပြောသေးတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကပဲ ကျုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါလေး ဘာလေးနဲ့ ။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းဆိုတာ ဒီလို မလုပ်ရဘူးဗျ။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ် မိတ်ဆွေ မဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ်မြေကိုယူတဲ့ လူ၊ ကျုပ်မြေကို မတရားသဖြင့် လုတဲ့ လူ၊ ကျုပ်မြေကို မတရားသဖြင့် လုတဲ့ လူ"

ကြွယ် ။ ။ "ဘာကွ၊ ဘာပြောတယ်ကွ"

သီ ။ ။ "အဖေ သိပ်စကားများ မနေနဲ့ ။ စာရင်းငှား(သူရင်းငှား) တွေကိုသာ ခုသွားအထွန် ခိုင်းလိုက်ပါ"

ကြွယ် ။ ။ (မောင်စံပွင့် ဖက်သို့လှည့်၍) "ဘာပြောတယ်ကွယ့် မောင်စံပွင့်။ ဘာပြောတယ်"

သီ ။ ။ "အုတ်ဖိုဟာယာ ကျွန်မတို့ ယာ။ ကျွန်မ ဒီမြေကို လက်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ မလွတ်နိုင်ဘူး။ မလွတ်နိုင်ဘူး အဟီး ..."

ပွင့် ။ ။ "အေးလေ စောင့်ကြည့်အုန်းပေါ့။ ဒီမြေဟာ ကျုပ်မြေဆိုတာကို ရုံးရောက်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကို ပြမယ်"

ကြွယ် ။ ။ "ရုံးရောက်တော့ ပြမယ်ဟုတ်စ။ ရုံးရောက်တော့ ပြမလို့ တဲ့ ဗျ။ ရုံးရောက်တော့ ပြအုန်းမလို့ တဲ့ ။ ဟား ဟား လက်စသတ်တော့ ဥပဒေတွေ ဘာတွေနဲ့ လာအုန်းမှာ ကိုး။ ရယ်စရာကောင်းသကွာ။ ဟား ဟား ဟား။ မင်းတို့ တစ်မျိုးလုံးသာ ရုံးပြင်ကနွားရောက်တဲ့ အမျိုးကွ။ တို့ အမျိုးက ရုံးပြင်ကနွားသွားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး သိလား။

ပွင့် ။ ။ "ဗျို့ ဦးဌေးကြွယ်။ ခင်ဗျား အမျိုးကိုတော့ မစော်ကားနဲ့ နော်။ ကျုပ် တို့ အမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ မလုပ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဦးလေးလို ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမှုဖြစ်တဲ့ လူမျိုး ကျုပ်တို့ အမျိုးထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။"

ကြွယ် ။ ။ "မင်းတို့ အမျိုးဟာ တစ်မျိုးလုံး မှော်ရူးချည်းပဲ"

သီ ။ ။ "ဟုတ်တယ်၊ တစ်မျိုးလုံး တစ်ယောက်မှ မကောင်းဘူး။ တစ်ယောက်လာလည်း မှော်ရူး၊ တစ်ယောက်လာလည်း မှော်ရူး"

ကြွယ် ။ ။ "မင်းတို့ ဘိုးအေက ယစ်ထုပ်ဟ။ မင်းတို့ ဘိုးအေသေတာ အရက်ရူးရူးပြီးသေတာ မဟုတ်လားဟင်၊ မင်းခွေးလေး မအေးပုဟာ လက်သမားနဲ့ လိုက်ပြေးတာ မဟုတ်ဘူး လား"

ပွင့် ။ ။ "ခင်ဗျားအမေဟာ အမြဲမဟုတ်လား။ကိုယ့် တစ်ခြမ်းသေတာ ခင်ဗျားအမေမဟုတ်လား။ (ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖိထားရင်း) အလိုလေး ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်လိုက်တာဗျ။ ကျုပ်သွေးတွေ ဦးနှောက်ထဲ ရောက်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ ။ ဘုရား ဘုရား ရေပေးပါ၊ ရေ ရေ"

ကြွယ် ။ ။ "နင့်အဖေဟာ ကစားသမားဟ။ ဆယ့်နှစ်မျိုးသမားဟ၊ သိလား။ စူစကာဟ"

သီ ။ ။ "ရှင့်ဒွေးလေးဟာ သန်းကြီးမ တော့်သိရဲ့ လား။
အရှေ့ခုနစ်အိမ် အနောက်ခုနစ်အိမ် လည်ပြီး အတင်းအဖျင်းပြောနေတဲ့
မိန်းမ၊ သိရဲ့ လား ဟင်"

ပွင့် ။ ။ "အလိုလေ လေး။ ကျုပ်ဘယ်ခြေထောက်တော့
အကြောသေသွားပါပြီဗျ။ ခင်ဗျားတို့ အမျိုးတွေ သပွက်အူမျိုးဗျ။
အောင်မယ်လေး လေး ရင်ထဲက အောင့်လှချည်ရဲ့ ဗျ။ ဦးရွှေနီ
သူကြီးအရွေးခံတုန်းက အောင့်လှချည်ရဲ့ ဗျ။
ဦးရွှေနီသူကြီးအရွေးခံတုန်းက ခင်ဗျားတို့ အလိုလေး မျက်လုံးတွေပျာ
လာပြီ။ ကျုပ် တိုက်အင်္ကျီပေးပါ။ တိုက်အင်္ကျီ တိုက်အင်္ကျီ"

သီ ။ ။ "အမျိုးယုတ် ကလိန်ခြုံ ဒေဝဒတ်မျိုး"

ကြွယ် ။ ။ "ဟဲ့ ရန်လိုတဲ့ ငွေကြီး။ မနုဿီဟ၊ စားဖား ဖော်လံဖား၊
ဆိတ်လဇီလောက်ကောင်"

ပွင့် ။ ။ "ဟော ဟိုမှာ ကျုပ်တိုက်အင်္ကျီ။ အောင်မယ်လေး
ရင်ထဲက အောင့်လှချည်ရဲ့ ။ တံခါးပေါက် ဘယ်မှာ လဲ။
အောင်မယ်လေး သေရပါလိမ့်မယ်ဗျ။
ခြေတစ်ဖက်မလှုပ်နိုင်တော့ဘူးဗျ" (တံခါးပေါက်ဆီသို့
လျှောက်သွားသည်)

ကြွယ် ။ ။ "နောက်တစ်ခါ အိမ်ရိပ်တောင်မနင်းနဲ့ ဟေ့ သိလား"

သီ ။ ။ "ရုံးမကလို့ ရုံးဘိုးအဆီ သွားချည်ဦး သိရဲ့ လား"

(မောင်စံပွင့် ဒယိုင်းဒယိုင်ဖြင့် ထွက်သွားသည်)

ကြွယ် ။ ။ "အဝီစိကျမယ့်ကောင်" (အခန်းထဲတွင်
လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။)

သီ ။ ။ "ဘယ်လိုလူနဲ့ များ လာတွေ့ရသလဲ မသိပါဘူး။ ကဲ အဖေ မိတ်ဆွေရင်းချာတွေ အဖေ ယုံဦးလေ"

ကြွယ် ။ ။ "အလကားကောင်၊ စာခြောက်ရုပ်"

သီ ။ ။ "ဟုတ်ပါဘူး အဖေရယ်။ သူများ ခြေလည်း လုယူမယ် ကြံသေးရဲ့ ။ အိမ်ပေါ်တက် လာပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လည်း လုပ်သေးရဲ့ ။ သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစား"

ကြွယ် ။ ။ "ဒီကောင်ကို ငါမျက်စိစပါးမွေးစူးနေတာ ကြာလှပြီ။ အရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်တိုက် လာပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ဦးမလို့ တဲ့ ဗျ။ သိလား စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဦးမလို့ တဲ့ "

သီ ။ ။ "ဘာရယ် အဖေ၊ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဦးမလို့ "

ကြွယ် ။ ။ "ဟုတ်တယ်ဗျား။ နင်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ စကားပြောလာတာတဲ့ "

သီ ။ ။ "ကျွန်မနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမလို့ တဲ့ လား။ ဒါဖြင့် အဖေက စောစောက ကျွန်မကို ဘာလို့ မပြောသလဲ အဖေရဲ့ "

ကြွယ် ။ ။ "ကြောင်းလမ်းဖို့ လာလို့ ပေါ့ဟ။ ဟိုမှာ ခေါင်းပေါင်းနဲ့ တိုက်အင်္ကျီနဲ့ ကျကျနန ဝတ်စားလာတာ။ ရုပ်ကိုက မှို လိုလို ပုတ်သင်ညှိလိုလိုနဲ့ ဟင်း"

သီ ။ ။ " စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ လာတာဟုတ်ရဲ့ လား အဖေရဲ့ ။ အကျိုးနည်းပါပြီတော် (မအေးသီ တန်းလျားပေါ်သို့ ပစ်၍ ထိုင်လိုက်သည်) ဒါဖြင့်လည်း ပြန်ခေါ်ချည်ပါ အဖေရဲ့ ၊ အဖေ အဖေ ပြန်ခေါ်ချည်ပါ"

ကြွယ် ။ ။ "ဟဲ့ ကောင်မ၊ ဘယ်သူပြန်ခေါ်ရဦးမှာ တုန်း"

သီ ။ ။ (အော်လျက်) "အဖေ မြန်မြန် မြန်မြန်၊ မြန်မြန်ခေါ်ပါ
အဖေရဲ့ ။ အောင်မယ်လေး မောလိုက်တာ။ အဖေ ပြန်ခေါ်ချည်ပါ။
အဖေ လိုက်ခေါ်ပါ"

ကြွယ် ။ ။ "ဟဲ့ ကောင်မ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာများ မက်စရာရှိလို့
လဲ။ (ခေါင်းကို ကုပ်ရင်း) ငါသာသေလိုက်ပါဟ၊ သေပါ။ ငါ
သောက်ရှက်ကွဲလိမ့်မယ်။ ဌေးကြွယ် သေဟ နင်သေလိုက်"

သီ ။ ။ "အဖေ၊ ကျွန်မသေလိမ့်မယ်။ သူပြန်ခေါ်ချည်ပါ အဖေရဲ့ ။
ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ"

ကြွယ် ။ ။ "ဖွီ၊ ဟဲ့ကောင်မ၊ အော်မနေနဲ့ " (အပြင်သို့
ပြေးလိုက်သွားသည်)

သီ ။ ။ (တစ်ယောက်တည်း) "အောင်မယ်လေးလေး ဘယ်လို
ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာပါလိမ့်မလဲတော်။ လိုက်ခေါ်ချည်ပါ။ ကိုစံပွင့်ကို
လိုက်ခေါ်ပေးကြပါ"

ကြွယ် ။ ။ (အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်) " ဟဲ့ အေးသီ
သိပ်အော်မနေနဲ့ ။ လိုက် လာပြီ။ ငါသာ သေချင်တယ်ဟယ်။ ကဲ
နင့်ဘာသာ ဧည့်ခံစကား ပြောပေတော့။ ငါတော့ မျက်နှာတောင်
မကြည့်ချင်တော့ဘူး"

သီ ။ ။ "ခေါ်ပေးပါ အဖေရဲ့ "

ကြွယ် ။ ။ (အော်လျက်) " လာပြီဟ။ လာပါပြီလို့ ပြောနေတာကို
တကတည်း လူနွဲ့မရ။ ဒါကြောင့် "သမီးတစ်ကောင်၊
နွားတစ်ထောင်သို့၊ လုံအောင်အမြဲစောင့်နိုင်ခဲ၏ " လို့
မာန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရေးခဲ့တာပဲ။ အောင်မယ်လေး

ရှက်လှချည်ရဲ့ ။ ငါ့လည်ပင်း ငါကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သေချင်တယ်။
ကြည့်ကြပါဦးဗျာ။ ခုပဲ ဆဲဆို ကန်ကျောက် လွှတ်လိုက်တယ်။
နင့်သဘောချည်းပဲ။ နင့်သဘောချည်းပဲ။ ကန်လွှတ်တော့လည်း နင်ပဲ။
ခေါ်ပေးပါ အဖေရဲ့ ဆိုပြီး ဖျပ်ဖျပ်လူးဖြစ်နေတော့လည်း နင်ပဲ။

သီ ။ ။ "အဖေ့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာပါ။ ကျွန်မကြောင့်
မဟုတ်ပါဘူး"

ကြွယ် ။ ။ "ဖြစ်ရပြန်ပြီ ငါ့ကြောင့်တဲ့ ။ ငါ့ကြောင့်ပြောပြော
နင့်အမေ မယ်ဇာယုလိုပဲ တစ်ဆိတ်ရှိ ဖိုးသာဝ နွား၊ တစ်ဆိတ်ရှိ
ဖိုးသာဝနွား။ ငါ့ကို အပြစ်ဖို့ တာချည်းပဲ ချီး" (မောင်စံပွင့် ဝင်လာသည်)

ပွင့် ။ ။ "(မောပန်းကုန်ခန်းနေသည့်ဟန်ဖြင့်) "အလိုလေး လေး
ရင်ခုန်လှချည်ရဲ့ ဗျာတို့ ၊ ခြေထောက်လည်း ကျည်နေပြီဗျ။
အောင်မယ်လေး ရင်ထဲကလည်း အောင့်လှချည်ရဲ့ "

သီ ။ ။ "ဒီမှာ ကိုစံပွင့်၊ ပြီးပြီးသားတွေ ဗွေမယူကြပါနဲ့ စို့ရှင်။
ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ကလည်း စကားပြောတာ
ရှေ့လောကြီးသွားလို့ ဖြစ်ရတာ။ အမှန်က အုတ်ဖိုယာကြီးဟာ
ရှင့်ယာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်"

ပွင့် ။ ။ "အမယ် အမယ်၊ ကျွတ် ကျွတ်၊ ရင်တွေ သိပ်ခုန်တာပဲ။
ဟုတ်ပါတယ်။ အုတ်ဖိုယာဟာ ကျုပ်မြေပါ။ အင်း မျက်စိတွေ ပြာ
လာပြီ"

သီ ။ ။ "ဟုတ်ပါတယ် ရှင့်မြေပါ။ ရှင့်မြေ။ ကဲကဲထိုင်ထိုင်
(တန်းလျားပေါ်တွင် အတူထိုင်ကြသည်) ကျွန်မတို့ မှားတာပါ"

ပွင့် ။ ။ "ကျုပ်ကလည်း နည်းလမ်းကို ပြောပြတာပါ။ တကယ်ဆို

ဒီမြေကို ဒီလောက်မက်လှလို့ မဟုတ်ပါဘူး။"

သီ ။ ။ "ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ရှင်ပြောတာ နည်းလမ်းကျတယ်ပဲ ထားပါတော့။ ကဲ ကဲ တောစကား တောပျောက် ဒီကိစ္စကို ထားကြပါတော့"

ပွင့် ။ ။ ကျပ်က သက်သေ သက္ကယနဲ့ ပြတာပါဗျ။ ကျုပ်ခွေးလေးရဲ့ ဘွားအေများက ခင်ဗျားတို့ ဘိုးအေရဲ့ စာရင်းငှား(သူရင်းငှား) များကို မြေထောက်ချရော။ ပြီးတဲ့ နောက်"

သီ ။ ။ "ကဲ ကဲတော်ပါတော့ရှင်။ ဒီကိစ္စပြီးပါပြီ (ပရိသတ်ဖက်သို့လှည့်၍) ဘယ်လိုလုပ် စပြောရပါမလဲနော်။ ခက်လိုက်တာ (မောင်စံပွင့်ဖက်သို့ လှည့်၍) ဪ ဒီနေ့ မိုးကလေးကလည်း မအုံ့တအုံ့၊ နေကလေးက မပွင့်တပွင့်။ တောလိုက်မသွားဘူးလား စံပွင့်ရဲ့ ။ ခါတိုင်းဆို ဒီအချိန် ကိုစံပွင့်တောလိုက်သွားနေကျ မဟုတ်လား"

ပွင့် ။ ။ "ဂျီ ပစ်သွားမလို့ တော့ စိတ်ကူးတာပဲ မအေးသီရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ အရေးထဲမှာ နီပါးကြီး ခြေကျိုးနေလို့ ဗျ။ ကျုပ်ခွေးကြီးလေ။ အို တောလိုက်သွားရင်တော့ ဒီကောင်ကြီးက သိပ်အားကိုးရတာကလား"

သီ ။ ။ "အို ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ဟုတ်ပါ့ရှင်။ သနားစရာ။ ဘာဖြစ်လို့ ခြေကျိုးသွားတာလဲ"

ပွင့် ။ ။ "သိပါဘူးဗျာ။ ခြေသဲ ပဲ့သွားသလား၊ ခွေးချင်းကိုက်လို့ ထိလာသလား မပြောတတ်ပါဘူး။ (သက်ပြင်းချသည်) အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ခွေးကြီး။ ဒီလိုခွေးမျိုး ရခဲတယ်။ နဘူးတောက ကာလသားခေါင်း ကိုဘဂျမ်းဆီက အစိတ်ပေးဝယ်လာရတာ

မအေးသိရဲ့ "

သီ ။ ။ "အောင်မယ်လေး ဈေးကြီးလှချည်လား ကိုစံပွင့်ရယ်"

ပွင့် ။ ။ "အံ့မယ်၊ ဒါ အင်မတန်ဈေးချိုတယ်။ ခွေးမျိုးလည်း ကြည့်ဦးလေ။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အမျိုးဗျ"

သီ ။ ။ "အဖေလည်း ခွေးတစ်ကောင်ဝယ်ထားတယ်။ အင်းခွေးကြီးလေ။ ကြန်စုံကြီးဟာ ၇၅ကျပ်တောင် ပေးရတယ်တော့။ အင်းစပ်ခွေးကြီးဟာလေ။ ရှင့်နီပါး ကြန်စုံတော့ လိုက်မီမယ် မထင်ပါဘူး"

ပွင့် ။ ။ "နီပါးက ကြန်စုံကို လိုက်မီဘူး။ ဟုတ်စ။ လာလာချည်သေး။ ဟား ဟား ကြန်စုံက နီပါးထက် ကောင်းတယ် ဟုတ်စ"

သီ ။ ။ "အဟုတ်ပြောတာရှင့်။ ကြန်စုံက ငယ်ဂုဏ်လည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ လိမ္မာတဲ့ နေရာမှာ၊ လျင်တဲ့ နေရာမှာလည်း ကြန်စုံကို လိုက်လို့ မမီပါဘူး"

ပွင့် ။ ။ "ဪ နေစမ်းပါဦး။ ကြန်စုံဟာ ခွေးပု နှုတ်ခမ်းမျိုးနဲ့ ဆိုတော့ မေ့နေပြန်ပြီထင်တယ်။ ခွေးပုနှုတ်ခမ်းနဲ့ ခွေးမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ မြဲမြဲမြဲ မကိုက်တတ်ဘူး"

သီ ။ ။ "ခွေးပုနှုတ်ခမ်းဟုတ်လား။ ရှင်ပြောမှ ကြားဖူးတော့တယ်ရှင်"

ပွင့် ။ ။ "ဟုတ်တယ်။ ခွေးပုနှုတ်ခမ်းဆိုတာ အောက်မေး တို့တယ်။ အထက်နှုတ်ခမ်းက ရှည်တယ်"

သီ ။ ။ "ရှင်က ဘယ်တုန်းက တိုင်းထားလို့ တုန်း"

ပွင့် ။ ။ "ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုခွေးမျိုးက အပြေးတော့ သန်ပါရဲ့ ။
ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်မမြဲဘူး"

သီ ။ ။ "ကျွန်မတို့ ကြန်စုံက ခွေးသမင်မျိုးရှင်။ ဒီတစ်ခါလာဖူးတဲ့
လမ်းဗိုလ်ကြီးရဲ့ ခွေးသမင်ကြီးနဲ့ အဲဒီခွေးမလေးနဲ့ စပ်ကျတာ။
ရှင်နီပါးက အရောင်တွေကလည်း စုံလို့ ၊ ဘာမျိုးမှန်း
ဘယ်နှယ့်လုပ်သိမလဲ။ ခွေးကြီးက အိုလည်း အိုလှပါပြီ"

ပွင့် ။ ။ "အိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နီပါးကိုတော့
ခင်ဗျားတို့ ခွေးမျိုးငါးကောင်နဲ့ မလဲဘူးဗျို့။ နီပါးက တကယ့်ခွေးဗျ။
ခင်ဗျား ကြန်စုံက အေးလေ ငြင်းခုံနေလို့ အပိုပါပဲ။ ခင်ဗျား
ကြန်စုံမျိုးတော့ အိမ်တိုင်းမှာ ရှိကြတာချည်းပဲ။ ဒီခွေးမျိုးဆိုရင် ကျုပ်က
အစိတ်တောင် မပေးဘူး"

သီ ။ ။ "ကိုစံပွင့်၊ ရှင်ဟာ ဒီနေ့ သိပ်အငြင်းသန်တာပဲ။ ဒီနေ့
နိုင်ငံရေးသမားများ ဝင်ပူးနေသလား မသိဘူး၊ စောစောတုန်းကလည်း
နတ်ဖိုယာကြီးဟာ ရှင်ယာဆိုပြီး ဇွတ်ငြင်းတယ်။ ခုလည်း နီပါးဟာ
ကြန်စုံထက် ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ငြင်းတယ်။ ကိုယ် ချို့ယွင်းတာကို
ဝန်မခံဘဲ ဇွတ်ငြင်းတဲ့ လူမျိုးတော့ ကျွန်မ အမုန်းဆုံးပဲ။ အမှန်က
ကြန်စုံဟာ နီပါးထက် အဆတစ်ရာမက သာတာ ရှင်လည်း သိတာပဲ။
ဒါနဲ့ တောင် ဇွတ်ခံငြင်းနေသေးတယ်"

ပွင့် ။ ။ "နေပါဦးဗျ။ ကျုပ်က မဟုတ်တာကို ဟုတ်တယ်ဆိုပြီး
ဇွတ်ငြင်းတယ်လို့ ဆိုသပေါ့လေ။ ကိုင်း မှန်မှန်ဖြေ။ ခင်ဗျားခွေးက
ခွေးပုနုတ်ခမ်းမျိုး မရှိဘူးလား"

သီ ။ ။ "မရှိဘူး"

ပွင့် ။ ။ "ရှိတယ်"

သီ ။ ။ "(အော်၍) မရှိဘူး၊ မရှိဘူး"

ပွင့် ။ ။ "ဘယ်နှယ့် အော်နေရတာလဲ မအေးသီရဲ့ "

သီ ။ ။ "ရှင်ဘာလို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ လျှောက်ပြောနေသလဲ။"
အလကား ကန့်လန့်ချည်းပဲ လိုက်ပြောနေတယ်"

ပွင့် ။ ။ "နေစမ်းပါဗျာ။ ငြင်းခုံမနေစမ်းပါနဲ့ ။ ရင်ထဲက
အောင့်လာပြန်ပြီ။ အောင်မယ်လေး မောလိုက်တာ"

သီ ။ ။ "မပြည့်တဲ့ အိုး ဘောင်ဘင်ခတ်တယ်ဆိုတာလေ
သိပ်မှန်တာပဲ။ ကိုယ်တိုင်က နကန်းတစ်လုံးမသိတဲ့ လူတော်ဟာ
တတ်ယောင်ကား လုပ်ပြီး သိပ်ငြင်းတတ်တာပဲ"

ပွင့် ။ ။ "မအေးသီ၊ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ မောလွန်းလို့
မငြင်းပါရစေနဲ့ ။ အောင်မယ်လေး ... လေး ... ရင်ထဲက
အောင့်လှချည်ရဲ့ ဗျ။ တော်တော့ဗျာ တော်တော့"

သီ ။ ။ "မတော်နိုင်ဘူး တော်ရေ။ မတော်နိုင်ဘူး။ ကြန်စုံက
ရှင့်နီပါးထက် အဆတစ်ရာလောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံမှ
တော်နိုင်မယ်"

ပွင့် ။ ။ "ကိုင်း အဆတစ်ရာလောက် မကောင်းဘူးဗျ။ အဝေးကြီး။
ခင်ဗျားခွေးက ခွေးအိုခွေးစုတ်။ ခွေးဝဲစား။ ကျုပ်နီပါးကြီးသေရင်တော့
မပြောတတ်ဘူး။ နီပါး ရှိနေသမျှတော့ အကွာကြီးဗျ။ အောင်မယ်လေး
ကျုပ်နားထင်တွေ ကိုက်လှချည်ရဲ့ ။ ဒီလိုသာ နှလုံးခုန်နေရင်တော့
ကြာရင် ပြုတ်ကျရလိမ့်မယ်။ အောင်မယ်လေး ရင်ကွဲရချည်ရဲ့ ။
မျက်လုံးတွေ ပြာ လာပြီ။ ဟင် ပခုေးတွေ"

သီ ။ ။ "အောင်မယ်လေး၊ ရှင့်ခွေး သေနေစရာမလိုဘူး။

နဂိုကတည်းက တစ်ပိုင်းသေနေတဲ့ ခွေးအိုကြီးပဲဟာ"

ပွင့် ။ ။ "(ရှုံ့မဲ့၍) တော်ဗျာ၊ ရင်ခုန်လွန်းလို့ မောရတဲ့ အထဲမှာ "

သီ ။ ။ "ပြောတယ်။ မတော်နိုင်ဘူး။ ရှင်တော်ခိုင်းတိုင်း
တော်ရမှာ လား"

(ဦးဌေးကြွယ် ဝင်လာသည်)

ကြွယ် ။ ။ "ဟင် ဘာဖြစ်ကြပြန်တာလဲ ဟ"

သီ ။ ။ "ဒီမှာ အဖေရယ်၊ ကြန်စုံကြီးနဲ့ သူ့ခွေးကြီးနီပါးနဲ့
ဘယ်သူက အမျိုးကောင်းသလဲ။ အဖေပဲ ကြည့်ရှင်းလိုက်ပါဦး"

ပွင့် ။ ။ "ဦးလေးကြွယ် ၊ ဒီပြင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေပါနဲ့ ။
ဦးလေးကြွယ်ရဲ့ ကြန်စုံမှာ ခွေးပုနုတ်ခမ်းရှိသလား မရှိဘူးလား။ အဲဒါ
ဖြေပါ"

ကြွယ် ။ ။ "အံ့မယ် ရှိတော့ကော ဘာဖြစ်လဲကွ။ ဒါများ
ရေးကြီးခွင်ကျယ် ပြောနေလိုက်တာ။ ဟေ့ မောင်စံပွင့်ရဲ့ ၊ ဘာမှ
ပြောမနေနဲ့ ။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ကြန်စုံထက်ကောင်းတဲ့ ခွေး
တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရှိဘူး။"

ပွင့် ။ ။ "ကျွန်တော့်နီပါးကြီးက ပိုမကောင်းဘူးလား။
ဒီခွေးလောက်ကောင်းတာ ကမ္ဘာမှာ ရှာလို့ တောင် တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး ။
ကဲ ဦးလေးကြွယ် သေသေချာချာဖြေ"

ကြွယ် ။ ။ "နေပါဦး မောင်စံပွင့်ရဲ့ ၊ ဒီလောက်လည်း
ဒေါသရှေ့မထားပါနဲ့ ။ မင်းနီပါးမှာ ကောင်းတာလေးတွေ ရှိတာ
ကျုပ်လည်း သိပါတယ်။ မင်းခွေးက အမျိုးလည်း သန့် ခြေလည်း
သန့်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကလည်း တောင့်တယ်။

ဒါပေမဲ့ မင်းခွေးမှာ အတော်ရပ်ဆိုင်းတဲ့ ပြစ်ချက်ကြီး နှစ်ခုရှိတာ မင်းသိရဲ့ လား။ ။ ဟင် မင်းသိရဲ့ လား။ အိုစာတာရယ်၊ နှာခေါင်းပြားတာရယ်ကွ သိလား။ ခွေးမှာ ဒီလောက်အိုစာပြီး ဒီလောက် နှာခေါင်းပြားရင် ပြီးရော။ ဘယ်တော့မှ သောက်သုံးမကျတော့ဘူး။"

ပွင့် ။ ။ "တစ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါရစေ ဦးရယ်။ ကျွန်တော့်ရောဂါထဲပြီး ရင်ထဲက ခုန်လွန်းလို့ ပါ။ ဦးလေး မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ ဟိုတလောက တောရကျောင်းမြောက်ဘက် ၈ လ ပ် ကု န်း မှာ ယုန်လိုက်တုန်းက ကျုပ်နီပါးကြီးမိလာတာ မှတ်မိသေးလား။ ဟင်း ဒီတုန်းက သူတို့ ခွေး ငါးရတွင်းလောက် ပြတ်ကျန်နေရစ်တာတော့ မပြောဘူး။"

ကြွယ် ။ ။ "အံ့မယ် ငါ့ကြန်စုံ ကျန်ခဲ့နေရစ်ခဲ့တာက ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဖိုးလူတို့ တုတ်တိုနဲ့ လှမ်းပစ်လို့ ကျန်ရစ်နေခဲ့တာတော့ ထည့်မပြောဘဲကိုး။"

ပွင့် ။ ။ "အပစ်ခံရမှာ ပေါ့။ နည်းတောင် နည်းသေး။ တခြားခွေးတွေ ယုန်ကို သဲသဲမဲမဲလိုက်နေတုန်း ခင်ဗျားခွေးက ထိန်ပင်ကန်အောက်စားကျက်ထဲက နွားတွေကို အလကား လိုက်ဟောင်နေတာကိုး။"

ကြွယ် ။ ။ "ဟေ့ မဟုတ်တာ မပြောပါနဲ့ ကွ။ ကဲ မောင်စံပွင့် ငါစိတ်တို လာပြီနော်။ မင်းစကား ရပ်တန်းကရပ်ရင် ကောင်းမယ်။ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဖိုးလူတို့ က တုတ်နဲ့ ပစ်မှာ ပေါ့ကွ။ လူများ ခွေးကောင်းတာ မနာလိုဘဲကိုး။ လူတွေဟာ ဒီလိုချည်းပဲ။ လူများ ခွေးကောင်းရင် မရှုစိမ့်နိုင်ကြဘူး။ ကြည့်ပါလား။ သူ့ခွေးက ကြန်စုံကိုမမီတော့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောတယ်။ မင်း ငါမသိဘူး။"

မှတ်သလား။ မင်းလောက်တော့ လည်ပါသေးတယ် စံပွင့်ရာ"

ပွင့် ။ ။ "ကျုပ်က ... ပေါက်ကရပြောတယ် ဟုတ်စ"

ကြွယ် ။ ။ "အံ့မယ် ပြန်တောင်မေးလိုက်သေးတယ်။
မင်းကိုယ်မင်း မသိဘူးလား"

ပွင့် ။ ။ "အောင်မယ်လေး ... ဟင်း ... မောလိုက်တာ။
ခြေတစ်ဖက်လည်း အကြောသေပါပြီဗျ။ လမ်းလည်း မလျှောက်နိုင်"

သီ ။ ။ "ဟင်း မောလိုက်တာတဲ့ ။ ဒါနဲ့ များ သူက
ယုန်လိုက်သေးသတဲ့ တော်။ ဒီလောက်တောင် မောတတ်ရင်လည်း
ယုန်လိုက်မယ့်အစား တီကောင်ဖမ်းပါ"

ကြွယ် ။ ။ "အို ... သူနဲ့ ယုန်လိုက်တာနဲ့ ကွာလေ ငမှိုင်းထဲကပဲ။
ဟေ့ မင်း ဒီလို မောတတ်ရင် ယုန်လိုက်မယ့်အစား အိမ်မှာ အသားလေး
ပက်လက်လှန်နေ။ ဘေးက ယုန်လိုက်တာ ထိုင်ကြည့် လာပြီးတော့
ယုန်လိုက်သလေး ဘာလေးနဲ့ လာကြွားသေးတယ်။ တော်ကွာ၊ ဒီစကား
ဒီတင်ရပ်တာကောင်းလိမ့်မယ်။ ငါ့စိတ်တို လာပြီ။ မင်း ဘာပြောပြော
မင်းယုန်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး"

ပွင့် ။ ။ "အံ့မယ် ခင်ဗျားကကော ယုန်လိုက်နိုင်လို့ လား။
လမ်းဗိုလ်ကြီးလာရင် ဂျီပစ်လိုက်သလေး ဘာလေးနဲ့ လိုက်ညာနေတာ။
ပြီးတော့ ဟိုလူကို ချောက်တွန်း ဒီလူကိုချောက်တွန်းနဲ့
ကလိမ်ကျနေတာပဲ"

ကြွယ် ။ ။ "ဘာရယ်၊ ငါက ကလိမ်ကျတယ်။ (အော်၍) တော်
တော်"

ပွင့် ။ ။ "ကလိမ်ခြုံ"

ကြွယ် ။ ။ "ဘိန်းစား၊ ဇော်ဂနီမ သား"

ပွင့် ။ ။ "ကြွက်စုတ်ကြီး၊ မှော်ရူး"

ကြွယ် ။ ။ "ဟေ့ကောင် တော် ၊ နောက်ထပ် မပြောနဲ့ ။ မင်းကို ငါးမတို့နဲ့ ထ ခုတ်လိမ့်မယ် သောက်ကြွား"

ပွင့် ။ ။ "သောက်ကြွားက ခင်ဗျားလား ကျုပ်လားဆိုတာ လူတိုင်းသိ။ အလိုလေး လေး ရင်ဘတ်က အောင့်လှချည်ရဲ့ ၊ ဟင်း မယားကြောက်။ အမယ်လေးလေး မျက်လုံးတွေပြာလာပြန်ပြီ။ အမယ် အမယ် ကိုင်ထားကြစမ်းပါ။ ရင်ဘတ်ဖိပေးပါ။ ရင်ဘတ်ဖိ"

ကြွယ် ။ ။ "ဟဲ့ မင်းသာ မင်းကြီးဒေါ်ကြီး ခြယ်လှယ်နေတာကို ခံနေတဲ့ ကောင်ဟဲ့။ ထမိန်နား ခိုကပ်နေတဲ့ ကောင်"

ပွင့် ။ ။ "အောင်မယ်လေးလေး။ မောလှချည်ရဲ့ ဗျာတို့ ။ ပခုံးတွေလည်း မထူနိုင်တော့ဘူး။ အောင်မယ်လေး လေး သေရပါလိမ့်မယ်ဗျ။ (ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်) ဆရာ ဆရာ ဆေး ဆရာ ခေါ်ပေးပါ" (သတိမေ့သွားသည့်ဟန်)

ကြွယ် ။ ။ "ဟဲ့ ဘိန်းစား၊ ဟဲ့ ဇော်ဂနီမ သား"

သီ ။ ။ "ဒါများ ယုန်လိုက်သေးသတဲ့ တော်ရို။ ကြည့်ပါဦး။ ယုန်စည်းကိုတောင် မခုန်နိုင်တဲ့ လူက (အဖေဖက်သို့ လှည့်၍) အဖေ ဟိုမှာ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး။ အဖေ လုပ်ပါဦး၊ အဖေ (အော်သည်) ကိုစံပွင့် ကိုစံပွင့် ဟောတော့ သေပြီထင်တယ် အဖေ"

ကြွယ် ။ ။ "အောင်မယ်လေး မောလိုက်တာ။ အသက်ရှူကျပ်လိုက်တာ။ ဟဲ့ သမီး၊ အဖေ့ကို ယက်ခပ်ပေးစမ်းပါ ယပ်ယပ်"

သီ ။ ။ "ဟောတော့ သေပြီထင်တယ်။ အဖေ သူသေပြီထင်တယ်။
(မောင်စံပွင့်ကို ပခုံးမှ ကိုင်၍ လှုပ်သည်) ကိုစံပွင့် ကိုစံပွင့်၊ ဟောတော့
အဖေ ကျုပ်တို့ တော့ အမှုပတ်တော့မယ် ထင်တယ်၊ သေပြီအဖေရဲ့ ။
သူသေပြီ" (ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်) ဆရာခေါ်ပါ။
ဆေးဆရာ မြန်မြန်ခေါ်ပေးကြပါ။ (ရှိုက်ငိုသည် ။ ငို၍
ခပ်ကြောင်ကြောင် ရယ်သည်)

ကြွယ် ။ ။ "ဟဲ့ သမီး သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ
သတိထားလေ"

သီ ။ ။ "သေပါပြီ အဖေရယ်။ သေပြီ။ ဘယ်နှယ့်လုပ်မတုန်း"

ကြွယ် ။ ။ "ဘယ်သူ သေလို့ တုန်းဟဲ့။ (မောင်စံပွင့်ဖက်သို့
စောင်း၍ ကြည့်သည်) ဟင်း တကယ်သေပလား၊ ဘုရားရေ။ ရေ ရေ။
ဆရာ ဆေးဆရာ (ရေအိုးစင်သို့ ပြေး၍ ရေတစ်ခွက်ခပ်လာကာ
မောင်စံပွင့်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းချသည်) ရော့ ရေသောက်လိုက်၊
ရေသောက်လိုက်ဟောဗျ။ ရေလည်း မသောက်တော့ဘူး။
ကိစ္စချောပြီထင်တယ်။ ဒုက္ခပါပဲ။ တို့ သားအဖကို ကံဆိုးလွန်းပါတယ်။
ငါပါ သတ်သေချင်တယ်။ ငါပါ ဆွဲကိုးချသေလိုက်ချင်တယ်။
တမြန်နှစ်က ပလိပ်ဖြစ်တုန်းကသေခဲ့ရင် ခုလို လာမတွေ့ဘူး။ ငါသာ
သေချင်တယ်။ ငါသေ၊ ဓားယူခဲ့ကြ။ ဟဲ့ အေးသီ၊ ကြိုးယူခဲ့။ ငါလည်း
မနေဘူး။ (မောင်စံပွင့်လှုပ်ရှားလွန်လူးလာသည်) ဟောဟော
သတိလည် လာပြီ။ သတိရ လာပြီ။ ရေသောက်လိုက်၊ ရေသောက်လိုက်
အောင်မယ်လေး ဟင်း"

ပွင့် ။ ။ "မျက်လုံးတွေ ပြာလိုက်တာဗျ။ ကျုပ်
ဘယ်ဆီရောက်နေပါလိမ့်"

ကြွယ် ။ ။ "ကဲ ကဲ မောင်စံပွင့်၊ သမီးကလည်း သဘောကျပြီ၊
ခုချက်ချင်းသာ လက်ထပ်ပေတော့၊ အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ ။ မြန်နိုင်သလောက်
မြန်မြန်သာလုပ်။ (သူတို့ နှစ်ဦးကို လက်ချင်းထပ်ပေးသည်) ဒီလင်
ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေဗျာ။ ဘုန်းကြီးပါစေ၊
သက်ရှည်ပါစေ၊ ဆံဖြူသွားကြွေ ပါးရေတွန့်လိပ်ထိ ပေါင်းကြပါစေ။
အောင်ဇေယျတု အောင်ဇေယျတု၊ ကဲ ကဲ မင်းတို့
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြ"

ပွင့် ။ ။ "နေပါဦး (ထ၍ ထိုင်သည်) ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်ရမှာ
လဲ"

ကြွယ် ။ ။ "အေးသီလေ၊ ငါ့သမီး အေးသီနဲ့ ။ ခုသူကလည်း
သဘောတူပါပြီတဲ့ ၊ ကဲ အောင်မယ်လေး ခုမှ ဝန်ထုပ်ကြီး
ကျပေတော့တယ်"

သီ ။ ။ "ဟော ဟော မသေဘူး။ ကိုစံပွင့် နေကောင်းသွားပြီနော်။
အောင်မယ်လေး မသေလို့ တွေ့ရမေ့နိုင်ပါ့မလား ကိုစံပွင့်ရဲ့ ။ ခုတော့
ကျွန်မကလည်း သဘော သဘောတူ တူပါပြီ"

ပွင့် ။ ။ "မအေးသီ (မအေးသီအနားသို့ ပြေး၍ ထိုင်သည်)
အောင်မယ်လေး သာဓုပါဗျာ သာဓု။ ခုတော့ ပြီးပြီးသားတွေ
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပေါ့။ ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ အဟီး
အဟီး အမယ် အမယ် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ရင်ထဲက ခုန်လိက်တာ။
မအေးသီ ရင်ဘတ်ကို ဖိထားစမ်း။ (မအေးသီ လက်ကိုဆွဲ၍
ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တင်ထားသည်) အမယ် ကျွတ် ကျွတ် မောလိုက်တာ၊
မျက်လုံးတွေတောင် ပြာလာပြန်ပြီ"

သီ ။ ။ "ကိုပွင့် ကိုပွင့် ကျွန်မလည်း ပျော်တာပါပဲ ကိုပွင့်ရဲ့ "

ကြွယ် ။ ။ "အလိုလေးလေး၊ ခုမှ ဝန်ထုတ်ကြီးကျသဗျာ။ ဟင်း
သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်တဲ့ "

သီ ။ ။ "ကဲ ကိုပွင့်၊ ခုတော့ ဝန်ခံတော့နော်။ မငြင်းနဲ့ တော့ ၊
နီပါးဟာ ကြန်စုံလောက် မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။

ပွင့် ။ ။ "နီပါးက ကောင်းတယ်"

သီ ။ ။ "မကောင်းဘူး"

ကြွယ် ။ ။ "ကဲ ကဲ မင်္ဂလာဦးမှာ လက်ဖက်ရည်
ကွမ်းဆေးလက်ဖက်နဲ့ မုန့်ပဲသရေစာနဲ့ တို့ ဘာသာတို့ ဧည့်ခံမယ် ၊
ဟုတ်စ။ လက်ဖက်ရည်တို့ ကွမ်းအစ်တို့ ၊ ဆေးလိပ်တို့ ယူခဲ့ဟေ့။
လက်ဖက်ရည်၊ ကွမ်းအစ်၊ ဆေးလိပ်"

ပွင့် ။ ။ "နီပါးက ကောင်းတယ်"

သီ ။ ။ "မကောင်းဘူး၊ မကောင်းဘူး ၊ မကောင်းဘူး ဟူး"

ကြွယ် ။ ။ "(သူတို့ ထက်ပို၍ ကျယ်လောင်စွာဖြင့်) ယူခဲ့ပါဟ၊
မြန်မြန်ယူခဲ့ကြစမ်းပါ။ လက်ဖက်ရည်၊ ကွမ်းအစ်၊ ဆေးလိပ်၊
လက်ဖက်ရည်၊ ကွမ်းအစ်၊ ဆေးလိပ်၊ မြန်မြန် မြန်မြန်"

"မြသန်း" သည် "မြသန်းတင့်" ၏ မူလကလောင်အမည်ဖြစ်ပါသည်

။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း

(အမှတ် ၁၀၀ပြည့်အထူးထုတ်၊ ၁၉၅၅)
